

From the Pastor's Desk

We Are Never Alone

We Are Part of "His Story"

On my trip to Korea, there were several sights that remained fixed in my mind. At first, everything seemed like ordinary things: an old church, a tree in a park, and some memorial stones. But as I looked back at them, I felt God speaking to my heart about our ministry journey. Maybe there are times when we feel alone. Maybe our way of thinking is different from others. The way we serve is not the same either. Sometimes we see something that others cannot see yet. There are times when we are so passionate, but others do not understand. There are times when we strive, pray, and continue to serve, but the results are not yet visible. Even in certain hardships, we might ask in our hearts: "Lord, am I walking alone?" But we must remember that we are never alone. God is always with us.

When I stood at Chung Dong First Methodist Church, I thought of the missionaries who came to Korea in the early days of Methodist ministry. They came to an unfamiliar place with a different language, a different culture, and a different way of life. I imagine there must have been days when they felt so small and lonely. They could not see what we see today. They did not know how many churches would stand. They did not know how many Koreans would one day come to know Christ. They only knew one thing: God had called them, so they must be faithful. Perhaps at that time they only saw one small step. But God was looking at His Story.

Then, while walking in a park, my attention was drawn to a tree with red leaves. Around it were various other trees of different colours and shapes. That tree did not need to be green to be beautiful. In fact, because its colour was different, the entire park became more beautiful. When we are in ministry, sometimes we feel different. Perhaps our way of thinking is not the same

as others. Perhaps our way of serving is not the same. Perhaps our gifts are not the same. Perhaps the place where God has put us is also different. And because of those differences, sometimes we can feel as though we are alone. But what if God intentionally gave us a different colour? A park does not become beautiful because all the trees have the same colour. Its beauty emerges when each tree grows in its place and displays the colour God has given it. So it is with the Kingdom of God. We do not need to be like others to be useful to God. We only need to be faithful in being who God has called us to be.

Next, I saw the memorial stones of the servants of God who had given their lives for faith and ministry. One name. One life. One story. But as I looked further, I realized there were so many other memorial stones there. Suddenly it struck me: perhaps every person whose name is written on those stones once experienced a time when they felt alone. Perhaps when they faced difficulties, they did not know that elsewhere, others were also struggling for the Gospel. They may not have known one another. But now, when we look at everything together, we realize that they were never truly alone. One prayed. One taught. One evangelized. One suffered. One gave his life. Each had only one small part. But when all those stories are brought together, we see a much larger picture: His Story — the story of God's work saving the world.

At that moment, we also see ourselves in a different way. Our ministry is not the whole story. The hardships we are facing now are not the whole story. Even the successes or failures we see today are not the whole story. We are only a small part of the great painting that God is working on. Perhaps we are just one colour. Perhaps we are just one brushstroke. Perhaps we are just one small story in a very long journey. But in God's hands, every colour has its place. Every life has its role. Every small act of obedience is being used to form a painting that we will one day see more clearly.

The Word of God says:

***"I planted the seed, Apollos watered it, but God has been making it grow."
— 1 Corinthians 3:6***

We do not need to do everything. We only need to do the part entrusted to us by God. Someone planted before us. Today, we may be watering. And after us, God will use someone else instead. That is why, whenever we feel alone in ministry, we want to look back on this journey. We are never alone. God is with us. And around the world, even throughout history, there are so many people who are also taking part in God's work, each with a different colour, place, and calling. We may not know each other. We may never

meet. But God is bringing it all together into one beautiful masterpiece—His Story, the story of God's salvation for the world.

So, if today we only see a small part and do not yet understand the whole picture, let us remain faithful. God sees the whole picture. And one day we will realize that every prayer, every tear, every small ministry, every sacrifice, and every step of our obedience was never in vain. We are never alone. God is with us. And our life is one small story in the grand "His Story."

Rev. Roselind Rosy

Dari Meja Pastor

Kita Tidak Pernah Bersendirian

Kita Sebahagian daripada "His Story"

Dalam perjalanan saya ke Korea, ada beberapa pemandangan yang terus tinggal dalam fikiran saya. Pada mulanya semuanya kelihatan seperti perkara biasa: sebuah gereja lama, sebuah pokok di taman, dan batu-batu peringatan. Tetapi apabila saya melihatnya kembali, saya merasa Tuhan sedang berbicara kepada hati saya tentang perjalanan pelayanan kita. Mungkin ada waktunya kita merasa bersendirian. Mungkin cara kita berfikir berbeza daripada orang lain. Cara kita melayani juga tidak sama. Kadang-kadang kita melihat sesuatu yang orang lain belum dapat lihat. Ada masa kita begitu bersemangat, tetapi orang lain tidak memahami. Ada masa kita berusaha, berdoa dan terus melayani, tetapi hasilnya belum kelihatan. Bahkan dalam kesukaran tertentu, kita mungkin bertanya-tanya dalam hati: "Tuhan, adakah saya berjalan seorang diri?" Tetapi dalam perjalanan ini ingatlah: kita tidak pernah bersendirian. Tuhan ada bersama kita.

Ketika saya berdiri di Chung Dong First Methodist Church, saya memikirkan para misionari yang datang ke Korea pada zaman awal pelayanan Methodist. Mereka datang ke tempat yang asing, bahasa berbeza, budaya berbeza, cara hidup juga berbeza. Saya membayangkan tentu pernah ada hari ketika mereka merasa sangat kecil dan keseorangan. Mereka tidak dapat melihat apa yang kita lihat hari ini. Mereka tidak tahu berapa banyak gereja yang akan berdiri. Mereka tidak tahu berapa ramai orang Korea yang suatu hari

nanti akan mengenal Kristus. Mereka hanya mengetahui satu perkara: Tuhan telah memanggil mereka, maka mereka harus setia. Mungkin pada waktu itu mereka hanya melihat satu langkah kecil. Tetapi Tuhan sedang melihat His Story.

Kemudian ketika berjalan di sebuah taman, perhatian saya tertarik kepada sebuah pokok yang daunnya berwarna merah. Di sekelilingnya terdapat berbagai pokok lain dengan warna dan bentuk yang berbeza. Pokok itu tidak perlu menjadi hijau untuk menjadi cantik. Malah kerana warnanya berbeza, seluruh taman menjadi lebih indah. Ketika kita dalam pelayanan, kadang-kadang kita merasa berbeza. Mungkin cara kita berfikir tidak sama dengan orang lain. Mungkin cara kita melayani tidak sama. Mungkin karunia kita tidak sama. Mungkin tempat Tuhan meletakkan kita juga berbeza. Dan kerana perbezaan itu, kadang-kadang kita boleh merasa seolah-olah kita bersendirian. Tetapi bagaimana kalau Tuhan memang sengaja memberikan kita warna yang berbeza? Sebuah taman tidak menjadi indah kerana semua pokok mempunyai warna yang sama. Keindahannya muncul apabila setiap pokok bertumbuh di tempatnya dan memberikan warna yang Tuhan telah berikan kepadanya. Begitu juga Kerajaan Allah. Kita tidak perlu menjadi seperti orang lain untuk berguna kepada Tuhan. Kita hanya perlu setia menjadi siapa yang Tuhan panggil kita menjadi.

Kemudian saya melihat batu peringatan para hamba Tuhan yang telah memberikan hidup mereka kerana iman dan pelayanan. Satu nama, satu kehidupan, satu cerita. Tetapi apabila saya melihat lebih jauh, ternyata di sana terdapat begitu banyak batu peringatan yang lain. Tiba-tiba saya terfikir: mungkin setiap orang yang namanya tertulis pada batu-batu itu pernah mengalami satu waktu ketika mereka merasa sendirian. Mungkin ketika mereka menghadapi kesukaran, mereka tidak tahu bahawa di tempat lain ada orang lain yang juga sedang berjuang untuk Injil. Mereka mungkin tidak mengenali satu sama lain. Tetapi sekarang apabila kita melihat semuanya bersama-sama, kita menyedari bahawa mereka tidak pernah benar-benar bersendirian. Seorang berdoa, seorang mengajar, seorang menginjil, seorang menderita, seorang memberi hidupnya. Masing-masing hanya mempunyai satu bahagian kecil. Tetapi apabila semua cerita itu disatukan, kita melihat satu gambaran yang jauh lebih besar: His Story — kisah pekerjaan Allah menyelamatkan dunia.

Saat itu kita juga melihat diri kita sendiri dengan cara yang berbeza. Pelayanan kita bukan seluruh cerita. Kesukaran yang sedang kita hadapi bukan seluruh cerita. Bahkan kejayaan atau kegagalan yang kita lihat hari ini juga bukan seluruh cerita. Kita hanyalah satu bahagian kecil daripada lukisan besar yang sedang Allah kerjakan. Mungkin kita hanya satu warna. Mungkin kita hanya satu sapuan berus. Mungkin kita hanya satu cerita kecil dalam perjalanan yang sangat panjang. Tetapi di tangan Tuhan, setiap warna mempunyai tempatnya. Setiap kehidupan mempunyai peranannya. Setiap ketaatan kecil sedang digunakan untuk membentuk sebuah lukisan yang suatu hari nanti kita akan melihat dengan lebih jelas.

Firman Tuhan berkata:

“Aku menanam, Apolos menyiram, tetapi Allah yang memberi pertumbuhan.”
— 1 Korintus 3:6

Kita tidak perlu melakukan semuanya. Kita hanya perlu melakukan bahagian yang dipercayakan Tuhan kepada kita. Ada orang yang telah menanam sebelum kita. Hari ini kita mungkin sedang menyiram. Dan selepas kita, Tuhan akan memakai orang lain pula. Sebab itu, apabila suatu hari kita merasa bersendirian dalam pelayanan, kita mahu mengingat kembali perjalanan ini. Kita tidak pernah bersendirian. Tuhan ada bersama kita. Dan di seluruh dunia, bahkan sepanjang sejarah, ada begitu banyak orang yang juga sedang mengambil bahagian dalam pekerjaan Tuhan, masing-masing dengan warna, tempat dan panggilan yang berbeza. Kita mungkin tidak saling mengenali. Kita mungkin tidak pernah bertemu. Tetapi semuanya sedang Tuhan satukan menjadi satu karya yang indah—His Story, kisah penyelamatan Allah bagi dunia.

Jadi jika hari ini kita hanya melihat satu bahagian kecil dan belum memahami seluruhnya, marilah kita tetap setia. Kerana kita percaya: Tuhan melihat seluruh lukisan. Dan suatu hari nanti kita akan menyedari bahawa setiap doa, setiap air mata, setiap pelayanan kecil, setiap pengorbanan dan setiap langkah ketaatan kita tidak pernah sia-sia. Kita tidak pernah bersendirian. Tuhan ada bersama kita. Dan hidup kita adalah salah satu cerita kecil dalam “His Story” yang besar.

Rev. Roselind Rosy

牧者的話

《我們從不孤單》

我們是「祂的故事」的一部分

在我的韓國之行中，有幾個景象一直深印在我腦海裡。起初，一切看起來都很普通：一座老教堂、公園裡的一棵樹，還有一些紀念碑。但當我重新回想時，我感覺神正對著我的心說話，關乎我們事奉的旅程。也許有時候我們會感到孤單；也許我們的思考方式與別人不同；我們事奉的方式也不一樣。有時我們看見了別人尚未看見的景象；有時我們滿懷熱情，別人卻無法理解；有時我們努力禱告，繼續事奉，但果效尚未顯明。甚至在某些苦難中，我們可能會在心裡發問：「主啊，我是一個人走在這條路嗎？」但在這趟旅程中，請記住：我們從不孤單，神與我們同在。

當我站在貞洞第一教會 (Chung Dong First Methodist Church) 時，我想起了在衛理公會事奉初期來到韓國的宣教士們。他們來到一個陌生的地方，語言不同、文化不同、生活方式也不同。我能想像，一定曾有過一些日子，他們感到自己無比渺小與孤單。他們看不到我們今天所看到的景況；不知道會有多少教會建立起來；也不知道將來會有多少韓國人認識基督。他們只知道一件事：神呼召了他們，所以他們必須忠心。也許在那時，他們只看見了一小步，但神卻看著祂的故事。

後來，在公園裡散步時，我的注意力被一棵長著紅葉的樹所吸引。它的四周圍繞著各種不同顏色和形狀的樹木。那棵樹不需要變成綠色才能展現美麗。

事實上，正因為它的顏色不同，整個公園才變得更美麗。當我們在事奉中，有時會覺得自己很特別或與眾不同。也許我們的思考方式與別人不同；也許我們事奉的方式不同；也許我們的恩賜不同；甚至神安置我們的地點也不同。而正因為這些差異，有時我們會覺得自己好像孤單一人。但如果是神故意給了我們不同的顏色呢？一個公園之所以美麗，並不是因為所有的樹木都是同一種顏色，而是因為每棵樹都在自己的位置上生長，展現神所賦予它的色彩。上帝的國度也是如此。我們不需要變得像別人一樣才能被神使用，只需要忠心做好神呼召我們成為的那個人。

接著，我看到了那些為了信心與事奉而獻出生命的神僕人們的紀念碑。一個名字，一個生命，一個故事。但當我往更遠處看時，發現那裡還有許許多多其他的紀念碑。突然間，一個念頭浮現：也許寫在那些石碑上的每一個人，都曾經歷過感到孤單的時刻。也許當他們面臨困難時，並不知道在其他地方，也有其他人正為了福音而奮鬥。他們可能彼此不相識。但現在，當我們把這一切放在一起看時，我們意識到他們從未真正孤單過。有人禱告，有人教導，有人傳福音，有人受苦，有人獻出了生命。每個人都只承擔了一小部分。但當所有這些故事融合在一起時，我們看見了一幅大得多的景象：祂的故事——神拯救世界的作為。

那一刻，我們也以不同的方式看待自己。我們的事奉不是故事的全貌；我們正在經歷的苦難不是故事的全貌；甚至我們今天所看到的成功或失敗，也不

是故事的全貌。我們只是神正在創作的宏大畫卷中極小的一部分。也許我們只是一種顏色，也許我們只是一筆畫痕，也許我們只是這漫長旅程中的一個小故事。但在神的手中，每一種顏色都有它的位置，每一個生命都有它的角色，每一個微小的順服，都在被用來繪製一幅畫卷——我們有朝一日會看得更清楚。

神的話語說：

**「我栽種了，亞波羅澆灌了，惟有神叫他生長。」
——哥林多前書 3:6**

我們不需要做全部的事，只需要做好神所託付給我們的那一部分。在我們之前，有人已經栽種了；今天，我們可能正在澆灌；而在我們之後，神又會使用其他人。因此，當有朝一日我們在事奉中感到孤單時，願我們重新回想這趟旅程：我們從不孤單，神與我們同在。在世界各地，甚至在整個歷史長河中，有許許多多的人也在參與神的作為，每個人都有不同的顏色、位置和呼召。我們可能彼此不認識，可能永遠不會相遇，但神正將這一切聚攏在一起，成為一件美麗的傑作——祂的故事，神對世界的拯救故事。

所以，如果今天我們只看見一小部分，尚未明白全貌，就讓我們繼續保持忠心。因為我們相信：神看得見整幅畫卷。有朝一日我們會意識到，我們的每一次禱告、每一滴眼淚、每一次微小的事奉、每一次犧牲，以及我們順服的每一步，都絕非徒然。我們從不孤單，神與我們同在。而我們的生命，正是這宏大的「祂的故事」中的一個小故事。

Rev. Roselind Rosy

Contents

Editorial Committee	2
The Editorial - The Editor	2
Living and Leaving - Rev Lenita Tiong	4-5
A Journey of Faith and Fellowship in Algeria - Ong Rui Yu	6
The Twins' Journey - Glory Tay Yuan Hui & Gloryn Tay Yuan Fang	7-9
1-to-1 Discipleship course: Becoming God's Disciples - Lily Ting	9
Girls' Brigade Sunday: Seek, Serve and Follow Christ - Ashley Mary	10
A Living Example of an Acts 29 Church - Song Tung Hang	11
Bearing Fruit — 30, 60 and 100-Fold - Michael Kho	12-13

Isi Kandungan

Rencana Pengarang - The Editor	3
Quiet Time: Kembali Kepada Hubungan Yang Intim Dengan Tuhan - Michelle Rachel ...	14-15
Belajar Daripada Onnuri: Kembali Kepada Tuhan Dan Misi - Pamela Jong	15
Perjalanan Yang Diberkati Di Persidangan IN2 2026 - Obrain Mang	16
Setia Menjaga Apa yang Tuhan Percayakan Kepada Saya - Wendy Welfred	17
Pengharapan Dalam Cabaran - Collin George	17-18
Yesus, Harapan Kekal Dalam Hidupku - Calvin Ceaser	18-19

内容

编者的话 - (编者)	3
一间活出的「使徒行传29章教会」榜样 - (孙忠翰)	20
宣教，是教会的核心 - (杨官莲)	21
聚焦・传承・拓疆 - (张美芳)	22
向着标杆直跑的短宣之旅 - (池德煌)	22-23
24小时的HOTLINE - (神的儿女)	24-25
走出舒适圈，靠主传福音 - (黄可颂)	25
倾听、尊重与靠圣灵 - (林琮)	26
不再沉默——从不敢开口到勇敢邀请 - (沈武顺)	26
Xee课程让我品尝到分享福音的喜乐 - (贝倩妮)	26
爸爸教会了我 - 爱 - (神的女儿)	27-28
跨过世代的爱—神让我重新学习爱的功课 - (神的女儿)	28-29
GB Sunday见证分享 - (沈紫萱)	30
等了一年，终于不再退缩 - (刘靓宏)	30
蒙福的义工 - (林怡晖)	31

Editorial Committee

Chief Editor: Yeoh Gim Suan

English Editors :-

Yeoh Gim Suan Assistant - Rosaline Eu, Wong Yut Tung

Chinese Editors: -

Ting Yoon Chuan (陈永川) Assistant - Francis Wong King Kung (黄敬躬)

BM Editors :-

Sitie Ak Jet Assistant - Grace Charles

Others:-

Graphic Designer - Teo Kheng Swee Photographer - Hailey Ling Hui Website Posting - Wong Yut Tung

The Editorial

In John 3:16, Jesus declared boldly the way to eternal life: ***“For God so loved the world that He gave His one and only son, that whoever believes in Him shall not perish but have eternal life.”*** And again in John 6:47, ***“Very truly I tell you, the one who believes has eternal life”***

But what does it mean to BELIEVE?

The crowd who followed Jesus in John 6:30 asked him, ***“What sign then will you give that we may SEE it and BELIEVE you?”*** What about us? Do we need to see signs before we can believe? Jesus said in John 20:29 that, ***“blessed are those who have not seen and yet have believed.”*** How then do we believe without seeing signs? It takes FAITH and TRUST in the One who has the words of eternal life – the Holy One of God, Jesus.

So, once we have believed and are saved from eternal condemnation by God, are we meant to just receive grace and mercy from God? The Dead Sea receives its water from the Jordan River in the north and because it has no exit stream, and the only way water leaves the lake is through evaporation, its salt and mineral content is too high for aquatic life. Hence its name, the Dead Sea. Likewise, if we only receive grace and mercy from God without sharing them with our neighbours, we can be likened to the Dead Sea.

This condition is unnatural as Jesus proclaimed in John 7:38, ***“Whoever believes in me, as Scripture has said, rivers of living water will flow from***

within them.” This living water refers to the Holy Spirit, whose fruit will be seen flowing out from the believer. So, let us examine ourselves to ensure that we display the fruit of the Holy Spirit in every aspect of our daily life. Do we show love, joy, peace, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness and self-control?

Lord, the Spirit is willing but the flesh is weak. Enable us.

Striving towards holy living,

Rencana Pengarang

Dalam Yohanes 3:16, Yesus secara berani mengisytiharkan jalan menuju kehidupan kekal: *"Allah sangat mengasihi orang di dunia ini sehingga Dia memberikan Anak-Nya yang tunggal, supaya setiap orang yang percaya kepada Anak itu tidak binasa tetapi beroleh hidup sejati dan kekal."* Dan sekali lagi dalam Yohanes 6:47, *"Apa yang Aku katakan ini benar: Orang yang percaya kepada-Ku mempunyai hidup sejati dan kekal."*

Tetapi apakah sebenarnya maksudnya **PERCAYA**?

Orang ramai yang mengikuti Yesus dalam Yohanes 6:30 bertanya kepada-Nya, *"Mukjizat apakah yang dapat guru lakukan supaya kami boleh MELIHAT dan PERCAYA kepada guru?"* Bagaimana pula dengan kita? Adakah kita perlu melihat tanda-tanda terlebih dahulu sebelum kita boleh percaya? Yesus berkata dalam Yohanes 20:29, *"Berbahagialah orang yang percaya meskipun tidak melihat Aku!"* Jadi, bagaimanakah kita dapat percaya tanpa melihat tanda-tanda? Ia memerlukan **IMAN dan KEPERCAYAAN** kepada Dia yang mempunyai firman kehidupan kekal — Dia yang Kudus daripada Allah, iaitu **Yesus**.

Jadi, setelah kita percaya dan diselamatkan daripada hukuman kekal oleh Tuhan, adakah kita hanya perlu menerima kasih karunia dan belas kasihan daripada Tuhan? Laut Mati menerima airnya dari Sungai Yordan di sebelah utara. Oleh kerana ia tidak mempunyai

aliran keluar, dan satu-satunya cara air keluar dari tasik tersebut adalah melalui penyejatan, kandungan garam dan mineralnya menjadi terlalu tinggi untuk menyokong kehidupan akuatik. Oleh itu, ia dinamakan Laut Mati. Begitu juga, jika kita hanya menerima kasih karunia dan belas kasihan daripada Tuhan tanpa berkongsinya dengan jiran-jiran kita, kita boleh diibaratkan seperti Laut Mati.

Keadaan ini adalah tidak semula jadi kerana Yesus menyatakan dalam Yohanes 7:38, "Sesiapa yang percaya kepada-Ku, dari dalam hatinya akan memancar mata air yang memberikan hidup." Air hidup ini merujuk kepada Roh Kudus, yang buah-Nya akan terlihat mengalir keluar daripada kehidupan orang percaya. Oleh itu, marilah kita memeriksa diri kita untuk memastikan bahawa kita menunjukkan buah Roh Kudus dalam setiap aspek kehidupan kita sehari-hari. Adakah kita menunjukkan kasih, sukacita, damai sejahtera, kesabaran, kemurahan hati, kebaikan, kesetiaan, kelembahlembutan dan penguasaan diri?

Tuhan, roh memang penurut, tetapi daging lemah. Kuatkanlah kami.

Terus berusaha untuk hidup dalam kekudusan,

编者的话

在约翰福音3:16中，耶稣大胆地宣告了永生之路：**“神爱世人，甚至将他的独生子赐给他们，叫一切信他的，不至灭亡，反得永生。”**在约翰福音6:47中，祂再次说：**“我实实在在地告诉你们，信的人有永生。”**

但什么是“信”？

在约翰福音6:30中，跟随耶稣的人群问祂：**“你行什么神迹，叫我们看见就信你呢？”**那我们呢？难道我们也需要先看见神迹才能相信吗？耶稣在约翰福音20:29中说：**“那没有看见就信的有福了。”**那么，我们该如何在没有看见神迹的情况下相信呢？这就需要对那位拥有永生之道的人——神的圣者耶稣——怀有信心与信靠。

那么，既然我们已经相信，并蒙神拯救免于永远的定罪，难道我们只需一味地接受神的恩典与怜悯吗？死海从北部的约旦河接收水源，但由于没有出口，水分流失的唯一途径就是蒸发，导致其盐分和矿物质含量过高，水生生物无法生存。因

此，它被称为“死海”。同样地，如果我们只从神那里收取恩典与怜悯，却不与邻舍分享，我们就如同死海一般。

这种状态是不自然的，正如耶稣在约翰福音7:38中所宣告的：**“信我的人，就如经上所说：从他腹中要流出活水的江河来。”**这活水指的是圣灵，其果子将在信徒身上显明出来。因此，让我们省察自己，确保在日常生活的方方面面都结出圣灵的果子。我们是否展现出了仁爱、喜乐、和平、忍耐、恩慈、良善、信实、温柔和节制？

主啊，我们心灵固然愿意，肉体却软弱了。求你赐我们力量。

追求圣洁的生活，

编者

Living and Leaving

Our editor, Gim Suan, approached me to write a column for TMC Newsletter, and I shared with her that it would be entitled “Living and Leaving.”

Someone once said that we need to live well and

then leave well. In this series of articles, I hope to share insights and reflections on what it means to live each day in the light of Christ, and then, whenever we have to leave, to do so gracefully and graciously.

We are all called to witness to our faith — by what we say, by what we do, and above all, by the way we live. In a secular society where faith and religion can sometimes seem increasingly countercultural, witnessing to Christ may be as simple as practising our faith openly and allowing Christ to be seen in the way we treat others.

Joseph of Arimathea is described as someone who “was a disciple of Jesus, but secretly because he feared the Jewish leaders” (John 19:38). Some of us may have to live out our faith that way, unable even to tell our loved ones that we are disciples of Jesus. But many of us can do so openly — and by all means, we should.

During His earthly ministry, Jesus took time to talk to strangers, touched those who were unwell, welcomed and embraced children, and used ordinary encounters as opportunities to teach and reveal God's love. Even in moments of crisis, sorrow and death, Jesus continued to minister to the people around Him.

As His followers, we are called to do likewise.

If we slow down and pay attention to the moments and people God brings across our path, we may discover that even the most ordinary encounter can become an opportunity for grace. God can use our words, our actions, our kindness — and sometimes even our silence — to touch another person's life.

A small act of kindness

In June, I was at KKM Jalan Masjid. An older man was also at the registration counter, and when it was his

turn to pay, he took out RM1 even though there were signs that KKM has gone cashless.

The staff member quietly took his money. She then opened her drawer, took out her purse, removed her bank card and tapped it on the payment card reader. When the transaction went through, she placed her card back into her purse, kept the RM1 cash and proceeded to register the uncle. She did it graciously and quietly.

There was no word of reprimand, no facial scowl and no expectation of recognition. She received none from the uncle, and she must have thought that no one had noticed what she had done. But I noticed.

And I believe two lives were changed that day — the uncle's and mine.

I am grateful that I witnessed that simple act of kindness because it reminded me that **every small act makes a difference.**

Perhaps that is one way we live well: not by doing great and extraordinary things, but by being faithful in the small things that God places before us.

Jesus said, “Whoever is faithful in very little is also faithful in much” (Luke 16:10). Sometimes, our witness for Christ is not found in a sermon or a great act of service. It may simply be in the way we treat the person standing in front of us.

Living well on the road

Have you ever noticed that after another driver cuts into your lane, they sometimes put on their blinkers or emergency flashers? It can be their way of saying, “Thank you.” And then there is the familiar practice of flashing our headlights at oncoming cars to warn them that there is a “man in blue” — a police officer — ahead.

These may seem like insignificant things, but they are expressions of courtesy and consideration. Being courteous on the roads, giving way to others and looking out for fellow drivers are practical ways in which we can live well each day.

Our faith is lived not only inside the church building. It is lived on the roads, in the workplace, at the supermarket, at the hospital, in our homes and in every place where God puts us.

We may never know who is watching. That is precisely

the point. We don't live well so that people will notice us. We live well because Christ is in us, and His grace should overflow into the lives of those around us.

Leaving fingerprints

Eventually, all of us will leave this world, and we often talk about leaving a legacy for those who come after us. But before that happens, we are all leaving places and people every day. We leave our homes, our workplaces and our schools. We leave supermarkets, restaurants and shops. We leave churches, towns and careers. Sometimes, we even leave people whom we have known and loved for many years. And wherever we go, we leave something behind.

Do we leave small legacies? Some may call them **footprints**. But I prefer to call them **fingerprints**. Footprints show that we have passed through a place. Fingerprints suggest that we have **touched something — or someone**.

Perhaps every person we meet carries some of our fingerprints on their lives: a word of encouragement, an act of kindness, a listening ear, a prayer, a smile, a helping hand, or simply the feeling that they mattered.

That is why we need to **leave well**.

Recently, a doctor friend left her workplace to join another healthcare setting. The staff shared this message on social media:

“Walking our halls won't feel the same without your warm presence. For decades, you haven't just been an incredible consultant, you have been a mentor, a guide, and the very heart of our hospital family.

Thank you for your endless patience, your wisdom, and the genuine kindness you showed to patients and staff every single day. You leave behind a profound legacy of care that we will proudly carry forward. We will miss you immensely, but we wish you nothing but the absolute best, excellent health, and endless joy.”

What a beautiful testimony of **leaving well**. Her legacy was not simply in the position she held, the work she accomplished or the years she spent in that hospital. Her legacy was in the **lives she touched**. And that is the legacy that matters most.

Living and leaving well

As Christians, we know that our ultimate hope is not in the legacy we leave behind, but in Christ. We are not called to live good lives simply so that people will remember us. We are called to live faithfully because **we belong to Christ**. Paul reminds us, “For to me, living is Christ and dying is gain” (Philippians 1:21). To live is Christ.

And when the time comes for us to leave this world, we can leave with the assurance that we are going home to Him. But until that day comes, there is still much living to do. There are people to encourage, hands to hold, burdens to lighten, kindnesses to offer, forgiveness to extend and opportunities to share the love of Christ.

So, friends, let us listen to the gentle voice and prompting of the Holy Spirit.

Let us notice the ordinary moments God places before us. Let us **live well** — faithfully, graciously and intentionally.

And when the time comes for us to leave a place, a season, a relationship, a career or eventually this world, may we also **leave well** — leaving behind not just memories, but fingerprints of God's grace on the lives of those we have encountered.

Live well. Leave well. And may Christ be seen in both.

*Rev Lenita Tiong
Retired SCAC Pastor*

A Journey of Faith and Fellowship in Algeria

Praise God who includes people from all nations in His salvation plan, and is deserving of worship from every tribe and tongue!

Some of you may remember my grandaunt Hie Tee, who was in Chin Fu Methodist Church in the 70's. By God's grace and His divine plan, she and my granduncle Youssef have served in Algeria for the last 38 years. They have visited TMC two times to share about their ministry. I visited their ministry for a week and would like to share about the amazing works God has been doing!

A little background on the Algerian church: Many Algerian Christians are the Berbers (indigenous people), living in mountainous regions. There was a growth period around the 1980s-1990s with many people gathering together. Hundreds of people would come for church services, eat, and live together. Granduncle Youssef and grandaunt Hie Tee also trained many people in their Bible school.

Since 2019, the church has been facing great challenges. Despite the challenges, the body of Christ continues to bear witness to Christ. Over time, the church community has adapted its gathering model. The body of Christ continues to grow and meet, pivoting heavily to digital platforms, small house gatherings, and online fellowship. The believers remain dedicated to prayer, worship, and encouraging one another.

Please pray for these house gatherings to bear fruit for the Lord and to strengthen existing believers in their faith.

To support the growing community, local leaders produce one-hour TV programmes weekly, featuring singing and sermons. The TV programme is recorded in Arabic and serves believers across the broader region. Praise God, as it has reached over 54,000 views! Please pray for the Lord to bless this media ministry and for viewers to find steady spiritual nourishment through these broadcasts.

The local believers continue working towards the broader vision of Christ's kingdom. They intercede daily for the church worldwide and equip local members to serve and teach across North Africa, fulfilling Jesus' promise in Acts 1:8.

With changes in how local assemblies gather, there is a strong focus on supporting the youth and children's ministries. Many parents are first-generation believers

who are learning how to disciple their children at home.

I thank God for arranging my trip to coincide with a key leaders' gathering. I spent most of my time with the leaders' children and youths who were eager to learn or practice their command of English. I shared Rahab's story (Joshua 2), encouraging them as the 2nd

generation to choose God's path because He fulfils His promises. The youths impressed me with their knowledge of biblical stories. Under my grandaunt's guidance, I shared on the necessity of the Word (John 1) and abiding in God (John 15). May the Holy Spirit grant them the discipline to read the Bible daily and the wisdom to understand it deeply.

Additionally, we focused on building strong foundational theology. We discussed core Christian tenets (the reliability of the Bible, the divinity of Christ, the triune God, and our identity as God's children). This was aimed at helping them hold fast to their convictions and articulate their faith clearly and maturely.

Through this trip, I recognised the privilege of growing up with Sunday School and Trinity Youth, and attending conferences at TMC. All of God's blessings are for us to live a life worthy of the calling (Ephesians 2:10). It has been a joy to apply the training from TMC to encourage the next generation in Algeria.

The calling in Matthew 28:19-20 to teach and build up believers applies to every individual, whom the Holy Spirit can equip for good works. I did not expect to serve among the youths during this trip, but God provided the opportunity.

There is a real opportunity to encourage and support the local church and its young people. If you are interested in serving through short-term visits, teaching, or encouragement, you are welcome to reach out for further details. Alternatively, please consider writing to local believers to share fellowship, or partnering with them in prayer.

Please pray:

For the Lord to raise up dedicated youth workers.

For wisdom for church leaders as they guide their communities.

For continued fellowship and collaboration between churches.

Thank you and God bless you.

Ong Rui Yu

The Twins' Journey

When we look back at our journey today, we can only say one thing with grateful hearts:

God has been faithful to us every step of the way.

We may have worked hard, faced challenges and made many decisions along the journey, but we know that we would not be where we are today without God and without the many people He placed in our lives.

Our journey of becoming teachers began in a very simple way, back in 2018, when we were just two Form 5 students preparing for our SPM examination.

In 2018, we attended Trinity Learning Care for additional lessons in English, Mathematics and Additional Mathematics. At that time, we were simply two students who wanted to study hard, achieve good results and continue our education. We had dreams for our future, but we did not know how those dreams would come true. We certainly did not imagine that the place where we attended tuition would one day become such an important part of our life story.

Trinity Learning Care offered tuition free of charge, and this was possible because there were people who were willing to volunteer their time, knowledge and resources to help students. We were blessed not only with lessons, but also with meals and transportation. At that young age, we were very thankful for what we received, but as we grew older, we began to understand the true meaning behind those acts of kindness.

Someone had chosen to give their time so that we could learn. Someone had made the effort to prepare the lessons for us. Someone had stayed longer just to make

sure we understood. Someone had arranged transportation so that we could attend class. Someone had provided meals for us.

These may seem like small things, but to us, they became part of a much bigger blessing. Today, we realise that God was showing His love to us through these people.

We will always remember Teacher Esther, who patiently helped us with English and encouraged us to keep improving. We are also deeply grateful to Teacher Yeoh Gim Suan, who was willing to stay until the afternoon just to help us with Mathematics. Looking back, what touched us was not only what she taught us, but the time she was willing to give us.

For Additional Mathematics, we are thankful to Teacher Lim and Uncle Lucas, who patiently guided us through a subject that was not always easy. There were times when we struggled and felt frustrated, but they continued to help and encourage us. Their patience taught us that a good teacher does not simply teach a subject; a good teacher cares enough to stay until the student understands.

We are especially thankful to Miss Tees, who worked so hard behind the scenes to arrange everything just to make sure that we could learn. At that time, we probably did not realise how much effort she had put into helping us. Today, when we look back, we understand that it was more than just arranging tuition classes. It was love, sacrifice and service. She was helping students like us to have a better opportunity in life. We believe that God placed her in our journey for a reason.

After SPM, God continued to open doors for us. By His grace, we were blessed to achieve straight As in STPM with a CGPA of 4.0. We were very thankful for the results, but we knew that the achievement was never ours alone. When we received our results, we remembered the people who had encouraged us from the beginning. We remembered our teachers, the volunteers and the people who had believed in us.

We remembered the two Form 5 girls who once sat in a classroom at Trinity Learning Care, trying their best to understand their lessons. Looking back, we could see that God had already been preparing us for the journey ahead.

After STPM, God opened another door for us to pursue our degree. University life brought new challenges. We had to become more independent, make important decisions and learn how to overcome difficulties on our own. There were times when we were tired, uncertain and worried about our future. But every time we thought we could not continue, God gave us strength. Every time we did not know what to do next, He sent someone to guide us. Slowly, step by step, He continued to lead us.

By God's grace, we were blessed to graduate with First Class Honours and to receive the Gold Medal as the Best Students in our course. These achievements are something we are thankful for, but they also remind us of God's faithfulness. We do not look at them and say, "We did it by ourselves." Instead, we look at them and say, "Look what God has done." Behind every result were teachers who taught us, people who encouraged us, sacrifices that were made for us and, most importantly, God's grace that carried us through.

Our journey was not always smooth. In 2022, while we were studying at university, we faced a difficult situation because we did not have a place to stay. We were worried about where we would live and how we would manage our rental expenses while continuing our studies. Once again, God showed us that He would not leave us alone.

Miss Tees stepped in to help us. She helped us contact GBM and provided financial assistance towards our rental. At a time when we were worried and did not know what would happen next, God provided a way through someone who was willing to help us. We will never forget that kindness.

Even after that, Miss Tees continued to guide us as we pursued our Diploma in Education and postgraduate studies. She continued to give us advice, encouragement and guidance whenever we were uncertain about our next step. We are also deeply thankful to Teacher Lee Ping and the team, who continued to walk alongside us. They not only encouraged us, but also provided financial support for our Diploma in Education, helping us to continue pursuing our dream of becoming teachers. Their support meant so much to us because it reminded us that there were people who still believed in our dreams and were willing to invest in our future.

When we think about all these moments, we can clearly see God's hand in our lives. Whenever we needed help, God provided. Whenever we felt lost, He sent someone to guide us. Whenever we felt discouraged, He sent someone to encourage us. Whenever we thought a door had closed, He opened another one. We may not have understood His plan at the time, but when we look back today, everything seems to fit together. God was working even in the moments when we could not see Him.

Sometimes we wonder what our lives would have been like if we had never met Trinity Learning Care in 2018. We honestly do not know. But we do know that Trinity Learning Care was much more than a place where we attended tuition. It was a place where people believed in us before we fully believed in ourselves. It was a place where we experienced kindness, generosity and encouragement. It was a place where we were given opportunities that helped us move forward. Most importantly, we believe it was one of the ways God was preparing us for the future.

Today, when we look back at the two Form 5 girls we once were, our hearts are filled with gratitude. We started with simple dreams, studying hard, hoping to achieve good results. We never knew that our journey would take us through STPM, university, First Class Honours, the Gold Medal, education studies and eventually into the classroom as teachers.

And today, our dream has come true.

I, Glory Tay Yuan Hui, now am a teacher at SK Tan Sri Dr Sulaiman Haji Daud, while I, Gloryn Tay Yuan Fang am now a teacher at SK Semerah Padi.

Sometimes, it is difficult for us to believe how far God has brought us. We were once the students who needed teachers to stay longer to help us understand Mathematics. We were once the students who needed encouragement when we struggled with English and Additional Mathematics. We were once the students who received free tuition, meals and transportation because people were willing to serve us. We were once the students who needed financial help when we continued our education.

And now, we are teachers.

We hope that we will never forget what it feels like to be a student who needs someone to believe in them. We hope to become teachers who are patient with our students, who are willing to give extra time when they need help, and who will encourage them when they feel that their dreams are too far away. We hope to give our students the same hope that our teachers gave us.

Because we know that sometimes, one teacher's encouragement can change a student's life.

Our teachers did not only teach us Mathematics, English or Additional Mathematics. They taught us perseverance. They taught us kindness. They taught us to keep going. They showed us what it means to serve others without expecting anything in return. Those lessons have stayed with us much longer than anything we learned from a textbook.

If we had never met Trinity Learning Care in 2018, perhaps our journey would have been very different. But God knew exactly where we needed to be. He knew the people we needed to meet. He knew the challenges we would face. He knew when we would need help. And He faithfully provided at every stage of our journey.

Today, we are thankful not only for our achievements, but for every person who helped us along the way. We are thankful for every teacher who gave their time, every volunteer who served, every meal that was provided, every ride that brought us to class, every word of encouragement, every piece of advice, every financial support, and every helping hand.

Most of all, we are thankful to God.
 Thank You, God, for never leaving us.
 Thank You for providing when we had nothing.
 Thank You for giving us strength when we were tired.
 Thank You for giving us hope when we were uncertain.
 Thank You for placing kind people in our lives at exactly the right time.
 Thank You for opening doors that we could never have opened by ourselves.
 Thank You for taking two ordinary Form 5 students in 2018 and leading us, step by step, towards the dream of becoming teachers.
 Today, we understand that our story is not really a story about how much we have achieved. It is a story about how faithful God has been.
 Everything we have received is a gift.
 Every achievement is a blessing.
 Every opportunity is a testimony.
 Every person who helped us is part of God's beautiful plan.
 And as we begin this new chapter as teachers, our prayer is simple: may we never forget where we came from, may we never forget the people who helped us, and may we always use what God has given us to bless others.
 We were once students who needed someone to

believe in us.
 Now, we pray that we can be the teachers who believe in our students.
 From two Form 5 girls in 2018 to two teachers today, we can look back with tears in our eyes and gratitude in our hearts and say:

“God has been faithful.”

The dream that once felt so far away has finally come true.

And for everything — every blessing, every challenge, every person, every opportunity and every achievement — we give all glory, honour and praise to God.

“For from Him and through Him and for Him are all things. To Him be the glory forever!”

— Romans 11:36

With grateful and thankful hearts,

Glory Tay Yuan Hui & Gloryn Tay Yuan Fang
 The Twins' Journey

1-to-1 Discipleship course: Becoming God's Disciples

When Sister Mee Ting approached me to join the 1-to-1 Discipleship course, I was worried that I would not be able to complete it. I was also worried about having to drive at night.

So, I prayed and by God's grace, the course involved using our own time to watch videos and study at home. I accepted her invitation on 18/04/26 and enrolled in the one-to-one discipleship course. After a few lessons, we, a group of 6 sisters, got together to discuss the lessons. Sister Mee Ting even prepared a delicious dinner for us!

During one of the Thursday prayer meetings, a young adult inspired me by sharing how the course provided him with a clearer understanding of Jesus despite facing struggles similar to mine. We found it challenging to understand the speaker with his Korean accent in the Mandarin videos. With persistent effort, prayer, and encouragement from the sisters, I adapted to his accent. At that moment, in my heart, I considered how blessed and good it would be for my children to be like that young adult who has a desire to grow in Christ.

Throughout the course, the Holy Spirit opened my eyes, ears, mind, and heart to see God's mystery and to gain a deeper understanding of Jesus' ministry, that is what He had done, what He is doing now and what He will do in the future, as well as the blueprint for one-to-one discipleship. I give thanks to God for allowing me to take part in His work and in the advancement of His Kingdom. I began to appreciate the methodical approach to learning, and with the help of the Holy Spirit, I made an effort to share with my family members. Surprisingly, they expressed their amazement and a willingness to learn more about the scriptures.

I pray that they will not only become believers but will grow in Christ to become God's disciples. I can say that witnessing their daily faith walk with Christ is a great blessing for me. All praise be to God, who is able to do far more than I could ever hope or imagine. I give thanks to His mighty power which is at work in us. I praise God for His love and faithfulness across all generations! Amen.

Lily Ting

Girls' Brigade Sunday: *Seek, Serve and Follow Christ*

My name is Ashley Mary. I'm 14 years old, and I study at SMK Bandar Kuching No. 1. I joined the Girls' Brigade when I was in Form 1. Currently I am staying with my godparents in Hui Sing.

Before I joined the GB, I had already heard a lot about it because both my godparents were in the Boys' Brigade and Girls' Brigade when

they were younger. They kept encouraging me to join. Since the GB was one of the uniformed bodies offered in my school, I thought, "Why not give it a try?" So I joined the 3rd Kuching Company at Trinity Methodist Church. Besides the school activities, I also started attending the Saturday GB meetings at church, and that's when I discovered there was so much more to the GB than I had expected.

To be honest, I almost joined St. John Ambulance instead! But my godparents told me, "You'll learn a lot and have plenty of fun in the GB." Looking back now, I'm really glad I listened to them!

I still remember my very first GB meeting. I was nervous because I didn't really know what to expect. But when I saw some friends from school, I immediately felt more relaxed. The officers were kind and welcoming, and everyone made me feel at home. Before long, I had made many new friends.

When people hear "Girls' Brigade," they often think it's only about marching or drills. But the GB is actually so much more than that.

I've learned about the Bible, first aid, dancing, worship leading, and even handicrafts like soap-making. One of my favourite experiences has been learning to play the hand chimes. Before joining the GB, I didn't even know how to read musical notes. Now I can read simple musical notes and play a musical instrument together with my friends. It has been a really fun and rewarding experience.

We've also visited the old folks' homes, joined youth camps, and taken part in Passion Week, where I learned more about Jesus, why He died on the cross for our sins and rose again to give us new life. Last year, I was also blessed to receive second prize in the International Inter-school Passion Week event, which was a very memorable experience for me.

But what has impacted me the most is learning God's

Word. Through Bible study, I've come to know God better, and He has been shaping my character. Through the different activities, I've also learned teamwork, leadership, and how to serve others.

Looking back over the past year, I can honestly say that the GB has changed me. I've become more active, more confident, and I'm definitely not as shy as I used to be! One of my favourite things is singing together with my friends. We laugh together, encourage one another, share our joys and struggles, and it really feels like we are one big family. One Bible verse that reminds me of my journey in the GB is 1 Timothy 4:12:

"Don't let anyone look down on you because you are young, but set an example for the believers in speech, in conduct, in love, in faith and in purity."

This verse reminds me that even though we are young, God can still use us to make a difference. Our GB motto is "Seek, Serve and Follow Christ" and through the GB I've been learning what those words really mean: To seek God through His Word, to serve others with love, and to follow Jesus in my daily life.

So, to all the girls here today, I want to encourage you to join GB. You'll make wonderful friends, discover new talents, build confidence, develop leadership skills, and most importantly, grow closer to God.

And to all the parents, thank you for supporting and investing in your daughters. The GB is more than just a co-curricular activity. It is a place where girls are nurtured to grow in character, confidence, leadership, and faith as they learn to seek, serve and follow Christ.

Thank you, and I hope to see many of you join the Girls' Brigade family. God bless you!

Ashley Mary

A Living Example of an *Acts 29 Church*

Brother Song Tung Hang, 4th from the left

I thank God for the opportunity to attend the **2026 1N2 Conference** organised by Onnuri Church this year.

One of my first observations was the leadership's strong Kingdom mindset that extends beyond their own denomination (the Presbyterian Church) and nationality. Participants came from many countries, cultures, and church denominations. The church generously and openly shared their ministry philosophy, pastoral practices, and discipleship model without self-promotion or emphasis on the significant resources invested in the conference.

Secondly, I observed that the church has a very clear understanding of God's work and what it means to be a modern-day Acts Church. They possess a clear blueprint of their vision, mission, and ministry direction. I believe this living example of a healthy church is not primarily due to its cultural background, but rather the leadership's obedience to God's Word and deep dependence on the Holy Spirit.

One youth pastor shared that while many churches in Korea are experiencing a decline in youth attendance, Onnuri Church is witnessing revival among its younger generation, with nearly 10,000 youths involved. This reflects a leadership that is intentional, open-minded, and committed to guiding and empowering the next generation in God's mission.

Interestingly, the conference did not introduce many new teachings or ministry concepts. Instead, what impacted me most was the church's clarity of vision and unity of purpose. Every ministry, regardless of its function, moves toward one common goal: Missions.

They teach that every believer's primary identity is "missionary", while our professions- being a teacher, engineer, businessperson, homemaker- are secondary identities. Over the past 40 years, Onnuri Church has

sent out more than 2,000 long-term missionaries globally, even though some paid the ultimate price and were martyred for their faith. In addition, the church sends 7,000 to 8,000 members annually on short-term missions.

The church's pastoral and discipleship foundation is built upon three key pillars:

1. Quiet Time (QT)
2. 1-to-1 Discipleship
3. Cell Group Participation

These are supported by strong family and care ministries, including Father School, Mother School, Young Adult ministries, recovery ministries, and healing ministries.

What impressed me deeply was the healthy balance between:

- Inward spiritual formation — building believers through Quiet Time, 1-to-1 discipleship, and strong faith community.
- Outward missional living — encouraging believers to practically live out their faith through evangelism, missions, and witness.

This conference renewed my understanding of what a healthy, living church will look like. It also caused me to reflect on the key priorities of pastoral ministry — focusing not merely on running many activities, but on building clear discipleship pathways and sustainable systems of disciple multiplication.

To me, Onnuri Church represents a living example of an "Acts 29 Church" — a church that understands God's heart, obeys the leading of the Holy Spirit, remains deeply rooted in God's Word, and cultivates a strong disciple-making community with a clear missional purpose.

Song Tung Hang

Bearing Fruit

30, 60 and 100-Fold

Today I would like to share something that has been speaking to me about bearing fruit in our Christian life. In Psalm 1:3, the Bible says that a righteous person is like “a tree planted by streams of water, yielding its fruit in season.” I really like this picture because a healthy tree naturally produces fruit without struggling to do so on its own; it simply needs water, good soil, sunlight, and time to grow. In the same way, our spiritual life becomes fruitful when we stay close to God. Jesus said in John 15:5, “I am the vine; you are the branches... apart from Me you can do nothing.” This reminds us that fruitfulness does not come from working harder, but from abiding in Jesus and allowing Him to work in our lives.

So, what kind of fruit are we talking about? I think there are at least three main areas:

- **Fruit in Our Character:** As we grow closer to Christ, our lives should gradually reflect Him through qualities like love, joy, peace, and patience. None of us gets it right all the time because we are still growing, but hopefully, people can look at our lives and see that God is changing us.
- **Fruit in Our Actions:** Our faith should be evident in how we live—not only in what we say we believe, but in how we treat people, serve, forgive, and obey God's Word.
- **Fruit of Multiplication:** This is where discipleship comes in. God does not want us simply to grow spiritually on our own; as we grow, we must also help others grow. Jesus' Great Commission tells us to “make disciples,” meaning that just as one seed produces many more seeds, one disciple can influence and help another person become a disciple of Jesus.

Understanding the 30, 60 and 100-Fold

In Matthew 13:8, Jesus talked about the seed that fell on good soil and produced a crop—a hundred, sixty, or thirty times what was sown. I find this very encouraging because Jesus did not say everyone would produce the exact same amount. That means we should not compare ourselves with other Christians whose ministries might look bigger or who seem to be growing faster spiritually, because God sees the heart. The important thing is that we are good soil, receiving God's Word and allowing it to grow, knowing that even a 30-fold multiplication is still fruitful.

Sometimes we may feel that what we are doing is very small—whether encouraging one person, praying for someone, sharing our testimony with a friend, or helping someone understand God's Word. We might ask, “Is this really making a difference?” However, we do not always see what God can do with one small seed, as He can take something small and multiply it far beyond what we can imagine.

Fruitfulness Takes Time

Luke 8:15 says that those with a good heart hear the Word, retain it, and “by persevering produce a crop.” The word persevering is crucial here because discipleship does not happen overnight. We hear God's Word, learn, and obey; sometimes we fail, but we repent, get up again, and continue walking with Jesus as part of our spiritual growth.

So perhaps the question is not, “Am I producing as much fruit as someone else?” Instead, we should ask:

- Am I abiding in Christ and allowing God's Word to change me?
- Am I growing in Christlike character?
- Am I helping someone else come closer to Jesus?

John 15:8 says, “This is to my Father's glory, that you bear much fruit, showing yourselves to be my disciples.” Fruitfulness is therefore not just about personal blessing; it is about becoming more like Christ and allowing His life to flow through us to others.

My Takeaway

For me, the 30, 60, and 100-fold harvest is a reminder that God can multiply whatever we place in His hands. We may not all produce the same amount of fruit, and that is okay. What matters is that we remain connected to Jesus, receive His Word, obey Him, persevere in our journey, and help others grow.

A small seed can become something much bigger, a small act of faith can touch another person's life, and

one disciple can help another become a disciple. So let's not worry too much about whether we are producing a 30, 60, or 100-fold increase in our ministry. Let's simply stay close to Jesus, allowing Him to grow His fruit in us, and be willing to let Him use our lives to bless others. Who knows? The little seed that we plant today may become a much bigger harvest tomorrow.

Thank you, and may God continue to help all of us grow and bear fruit for His glory.

Michael Kho

Quiet Time: Kembali Kepada Hubungan Yang Intim Dengan Tuhan

Shalom semua.

Saya bersyukur kerana baru-baru ini diberi peluang untuk menghadiri sebuah konferensi di Gereja Onnuri, Seoul, Korea Selatan. Selain dapat melihat bagaimana Tuhan bekerja melalui gereja tersebut, perjalanan ini juga menjadi satu pengalaman rohani yang sangat bermakna kerana Tuhan berbicara secara peribadi kepada saya.

Salah satu perkara yang paling menyentuh hati saya sepanjang konferensi ini adalah mengenai Quiet Time (Saat Teduh).

Melalui perkongsian tentang DNA Gereja Onnuri, saya belajar bahawa pertumbuhan dan kekuatan gereja tersebut bukanlah bermula daripada program atau aktiviti yang hebat, tetapi daripada hubungan peribadi setiap jemaat dengan Tuhan melalui Saat Teduh. Mereka menekankan bahawa Quiet Time bukan sekadar membaca Alkitab atau memperoleh pengetahuan tentang Tuhan, tetapi merupakan satu pertemuan peribadi dengan-Nya setiap hari. Ia adalah masa untuk mendengar suara Tuhan, merenungkan

Firman-Nya, dan membina hubungan yang intim dengan-Nya.

Melalui konferensi ini, Roh Kudus mengingatkan saya kembali untuk memperbaharui hubungan saya dengan Tuhan melalui Quiet Time. Dalam kesibukan kehidupan seharian, pelayanan, pekerjaan dan pelbagai komitmen lain, kadang-kadang saya boleh menjadi terlalu fokus kepada perkara-perkara yang perlu dilakukan sehingga mengabaikan masa bersama Tuhan. Namun Tuhan mengingatkan saya bahawa sebelum saya melakukan sesuatu untuk-Nya, saya perlu terlebih dahulu meluangkan masa bersama-Nya.

Apa yang saya pelajari daripada DNA Gereja Onnuri juga mengingatkan saya kepada DNA gereja kita di TMC:

D – Devotion

Membangun hubungan peribadi dengan Tuhan melalui doa, Firman Tuhan dan Saat Teduh.

N – Nurturing Discipleship

Bertumbuh bersama dan saling memuridkan untuk menjadi pengikut Kristus yang dewasa.

A – Authentic Fellowship

Membina persekutuan yang tulus, saling mengasihi, mendukung dan membangun antara satu sama lain.

Melihat kepada kedua-dua DNA gereja yang saling berkait rapat ini menyedarkan saya bahawa Tuhan sedang memanggil setiap kita untuk memiliki persekutuan yang dekat dengan-Nya dan mengutamakan Dia dalam segala sesuatu. Saya juga menyedari bahawa semuanya bermula dengan "D" iaitu Devotion. Apabila hubungan kita dengan Tuhan diperkukuhkan, pemuridan akan menjadi lebih berkesan dan persekutuan kita juga akan menjadi lebih autentik. Apabila akar kita semakin dalam di dalam Tuhan, maka kehidupan kita akan menghasilkan buah yang memuliakan-Nya.

Selain itu, saya turut merasakan kasih Tuhan melalui pelayanan jemaat dan para pemimpin di Gereja Onnuri. Walaupun kami datang dari negara, budaya dan bahasa yang berbeza, mereka menyambut kami dengan penuh kasih dan keramahan. Saya melihat bagaimana mereka melayani dengan kerendahan hati dan mempunyai hati yang sangat besar untuk Tuhan serta sesama manusia. Kesungguhan mereka dalam melayani menjadi satu teladan kepada saya bahawa apabila seseorang sungguh-sungguh mengasihi Tuhan, kasih itu akan terpancar melalui cara mereka mengasihi dan melayani orang lain.

Salah satu perkara yang terus melekat dalam hati saya adalah bahawa Quiet Time bukanlah satu kewajipan agama, tetapi satu undangan daripada Tuhan untuk mengenali-Nya dengan lebih dekat. Sama seperti Yesus yang sentiasa meluangkan masa bersama Bapa, kita juga dipanggil untuk menjadikan hadirat Tuhan sebagai keutamaan dalam kehidupan kita setiap hari. Saya pulang dari Seoul bukan sekadar membawa kenangan atau pengalaman menghadiri sebuah konferensi, tetapi membawa satu komitmen yang diperbaharui untuk membina hubungan yang lebih intim dengan Tuhan melalui Saat Teduh. Doa saya ialah supaya saya terus setia meluangkan masa bersama Tuhan setiap hari, mendengar suara-Nya, melakukan kehendak-Nya, dan membiarkan Firman-Nya mengubah hidup saya.

Kiranya apa yang Tuhan lakukan dalam hidup saya melalui perjalanan ini juga menjadi dorongan kepada kita semua untuk kembali kepada dasar yang paling penting dalam kehidupan Kristian, iaitu hubungan peribadi yang intim dengan Tuhan.

Tuhan memberkati.

"Janganlah engkau lupa memperkatakan kitab Taurat ini, tetapi renungkanlah itu siang dan malam, supaya engkau bertindak hati-hati sesuai dengan segala yang tertulis di dalamnya; sebab dengan demikian perjalananmu akan berhasil dan engkau akan beruntung." (Yosua 1:8)

Mitchelle Rachel

Belajar Daripada Onnuri: ***Kembali Kepada Tuhan Dan Misi***

Bersyukur kepada Tuhan telah diberi peluang untuk menyertai Konferensi Onnuri IN2 di Korea. Pada awalnya sedikit gementar dalam persiapan diri sebelum ke sana tetapi Tuhan melancarkan segala keperluan semuanya. Melalui Konferensi ini, saya belajar pembentukan dan sistem gereja mereka yang agak luar biasa walaupun cara mereka sangat ringkas namun saya percaya Tuhan bekerja dalam setiap jemaat oleh kerana hubungan mereka dengan Tuhan sangat erat dan mendalam. Mereka amat mementingkan QT: Quiet Time & Misi (Penginjilan) di kalangan jemaat.

Berdasar pengalaman yang saya alami dan lihat untuk melahirkan gereja yang sihat, kita harus mengetahui keperluan jemaat kita dan jangan fokus dengan purata jemaat. Pengalaman ini memberi teguran kepada diri saya sendiri untuk perbaiki hubungan saya dengan Tuhan, saya selalu berfikir bahawa saya lakukan cukup untuk Tuhan dan untuk semua tetapi saya lupa keutamaan saya melayani dan kenapa Tuhan memberi saya peluang ini. Saya bersyukur melalui Konferensi ini, saya dibentuk dan ada keinginan untuk memperbaiki diri menjadi lebih stabil. Tidak lupa juga, saya diberi kesempatan untuk melihat pelbagai negara bersama bersatu mempunyai kerinduan untuk membawa orang yang belum mengenal Tuhan. Walaupun cara & sistem gereja setiap negara lain-lain tetapi matlamat kita adalah sama iaitu menjadi gereja yang bermisi. Sekian dan Tuhan memberkati.

Pamela Jong

Perjalanan Yang Diberkati Di Persidangan IN2 2026

Menghadiri Persidangan IN2 2026 di Korea Selatan benar-benar satu keberkatan dan pengalaman yang akan sentiasa saya hargai. Memandangkan ini adalah kali pertama saya melawat Korea Selatan, saya berasa teruja dan bersyukur atas peluang ini. Menyertai pasukan ini merupakan satu keputusan di saat-saat akhir, dan saya tidak pergi dengan harapan untuk bersiar-siar atau bercuti. Sebaliknya, saya berhasrat untuk belajar—memerhati budaya, memahami masyarakatnya, dan menyingkap apa yang Tuhan ingin ajarkan kepada saya melalui perjalanan ini.

Sepanjang persidangan tersebut, satu perkara yang sentiasa menarik perhatian saya: penekanan yang kuat terhadap amalan Quiet Time (QT) atau Saat Teduh harian bersama Tuhan. Sama ada melalui para pastor, misionari, sukarelawan, mahupun rakan sepelayanan, mesejnya tetap sama. Semangat mereka untuk meluangkan masa bersama Tuhan setiap hari mencabar saya untuk merenungkan kehidupan rohani saya sendiri.

Satu perbualan khusus telah meninggalkan kesan yang mendalam dalam diri saya. Seorang misionari menggalakkan saya untuk melakukan Saat Teduh pada waktu pagi berbanding waktu malam. Beliau menjelaskan bahawa selepas seharian bekerja, kita mudah berasa penat, terganggu, atau malah terlepas terus untuk melakukannya. Kata-katanya menyentuh hati saya secara langsung kerana ini adalah satu pergumulan yang tidak pernah saya kongsi dengan sesiapa pun. Pada saat itu, saya merasakan Tuhan dengan lembut mengingatkan saya bahawa Dia rindu untuk menarik saya lebih dekat kepada-Nya dan memulihkan bahagian-bahagian dalam hubungan saya dengan-Nya yang telah saya abaikan. Ia merupakan satu peringatan peribadi bahawa Tuhan mengenali hati kita dan sering bercakap dengan kita melalui cara yang paling tidak kita duga.

Satu lagi aspek yang membuat saya kagum adalah apabila melihat betapa bersungguhnyanya pihak gereja menjaga keperluan jemaatnya. Pelayanan-pelayanan seperti Recovery Ministry (Pelayanan Pemulihan), Father School (Sekolah Wira), Women School (Sekolah Wanita), dan banyak lagi mencerminkan sebuah gereja yang bukan sahaja berusaha memupuk pertumbuhan rohani, tetapi juga menyokong individu dalam pelbagai fasa kehidupan. Recovery Ministry terutamanya menarik perhatian saya, kerana ia mengingatkan saya bahawa mereka yang melayani dengan setia pun memerlukan pemulihan, galakan, dan kekuatan baharu untuk terus melayani Tuhan.

Melalui pelayanan-pelayanan seperti ini, saya menyaksikan bagaimana gereja menggabungkan pemuridan, keprihatinan, penginjilan, dan misi secara berkesan. Ia adalah satu contoh indah tentang sebuah gereja yang menjawab keperluan umatnya sambil kekal komited untuk menyebarkan Injil.

Persidangan ini mengingatkan saya bahawa gereja adalah lebih daripada sekadar tempat orang beriman berkumpul setiap minggu. Ia adalah sebuah komuniti yang dipanggil untuk memenuhi Amanat Agung dan mengambil bahagian dalam misi Tuhan untuk menjangkau dunia. Apabila saya pulang ke rumah, saya membawa bersamanya bukan sahaja kenangan manis, tetapi juga hasrat baharu untuk bertumbuh dalam hubungan saya dengan Tuhan dan melayani-Nya dengan setia di mana sahaja Dia menempatkan saya.

Saya sangat bersyukur atas peluang ini dan kepada semua pihak yang telah menjayakan perjalanan ini. Terutamanya, saya bersyukur kepada Tuhan atas kesetiaan-Nya dan atas pengajaran yang terus Dia berikan kepada saya. Semoga kita semua kekal terbuka kepada pimpinan-Nya, bersedia untuk dilengkapi demi pekerjaan-Nya, dan sedia untuk digunakan bagi kemuliaan-Nya.

Segala kemuliaan bagi Tuhan.

Obrain Mang

Setia Menjaga Apa yang Tuhan Percayakan Kepada Saya

Saya amat bersyukur atas kesempatan yang diberikan untuk **m e n y e r t a i** perjalanan ke Korea ini. Ia merupakan satu pengalaman yang sangat bermakna dan memberi banyak manfaat kepada saya. Saya belajar begitu banyak perkara sepanjang **p e r s i d a n g a n** tersebut.

S e p a n j a n g persidangan, Tuhan berbicara kepada hati saya dan

mengingatkan saya supaya tidak terlalu memberi tumpuan kepada usaha menambah bilangan ahli dalam pelayanan. Sebaliknya, saya perlu lebih mengambil berat, membimbing dan melabur dalam kehidupan orang-orang yang sudah berada dalam

pelayanan tersebut. Ia menjadi satu peringatan yang tepat pada masanya untuk saya terus setia menggemballakan dan menjaga mereka yang telah Tuhan percayakan kepada saya.

Melalui perjalanan ini juga, saya berkesempatan untuk mengenali dengan lebih dekat Onnuri Church serta pelbagai pelayanan yang dijalankan. Terdapat dua pelayanan yang secara khusus menarik perhatian dan minat saya. Yang pertama ialah Family Ministry, yang memberi tumpuan kepada pengukuhan dan sokongan kepada keluarga dalam gereja. Yang kedua ialah Recovery Ministry, yang menjangkau mereka yang sedang menghadapi pergumulan kesihatan mental serta mereka yang sedang melalui proses pemulihan daripada ketagihan.

Saya sangat bersyukur atas segala yang Tuhan tunjukkan dan ajarkan kepada saya sepanjang perjalanan ini. Pengalaman ini memberikan saya perspektif baharu, semangat yang segar dan arah yang lebih jelas dalam pelayanan. Saya berdoa agar segala yang telah saya pelajari akan terus membentuk hati saya dan membantu saya untuk melayani dengan setia di tempat yang telah Tuhan tetapkan untuk saya.

Wendy Welfred

Pengharapan Dalam Cabaran

Shalom.....Nama saya Collin George, dan saya dari jemaat BM TMC. Saya bersyukur kerana diberi kesempatan untuk berkongsi kesaksian tentang kebaikan Tuhan dalam hidup saya. Saya akan mulakan kesaksian saya dengan Firman Tuhan dari Mazmur 34:8 yang berkata "Kecaplah dan lihatlah, betapa baiknya Tuhan itu. Berbahagialah orang yang berlindung pada Nya."

Saya dilahirkan dalam keluarga yang sederhana dan ada 4 adik beradik. Pada umur 11 tahun, bapa saya telah pergi ke Singapore untuk bekerja. Sejak dari itu, kami dibesarkan oleh mak seorang sahaja. Mak juga bekerja untuk mencari duit lebih bagi membesarkan kami. Walaupun setiap bulan bapa ada kirim duit untuk perbelanjaan kami, tetapi saya membesar tanpa merasakan kewujudan seorang bapa dalam keluarga kami.

Pada tahun 2015 saya mula datang ke TMC melalui TLC, iaitu kelas tuition yang percuma. Saya mengucap syukur kerana kawan saya sama sekolah yang membawa saya mengikuti TLC tersebut. Selepas tuition, saya juga

mengikuti aktiviti lain seperti Bible study dan persekutuan muda/di pada waktu malam. Sepanjang mengikuti program dan aktiviti di TMC, saya mula mengenali Tuhan Yesus dan saya juga mula belajar tentang Firman Tuhan dan cara berdoa.

Pada awal tahun 2016, saya berpeluang mengikuti sebuah kem yang dianjurkan di Lundu iaitu Transformation Camp. Di situ, saya mengalami hadirat Tuhan yang sangat luar biasa melalui sesi puji dan sembah. Saya sangat menikmati muzik yang dimainkan pada masa itu, dan saya berdoa kepada Tuhan sekiranya saya diberi peluang bermain muzik untuk Tuhan, saya mahu ambil peluang tersebut. Selepas itu, pada malam terakhir ada altar call, dan pada saat itu, saya merasakan Tuhan mengetuk pintu hati saya. Dan puji Tuhan, pada malam itu juga saya mengucap doa menerima Tuhan Yesus sebagai Tuhan dan Penyelamat peribadi saya, dan saya ingin melayani Dia dengan apapun peluang yang Tuhan berikan. Tuhan mendengar dan menjawab doa saya. Selepas beberapa bulan dari kem tersebut, saya diberi kesempatan untuk melayani dan bermain gitar untuk persekutuan muda/di dan kebaktian hari Ahad. Saya juga diberi peluang untuk belajar muzik dengan Uncle Tracey dan beberapa kawan saya yang lain yang sudah lama melayani dalam bahagian muzik.

Pada tahun 2023, saya menghadapi satu cabaran dalam perjalanan hidup saya, dimana saya membuat keputusan untuk memberontak dan meninggalkan Tuhan. Saya tidak lagi berdoa, membaca Firman Tuhan, mengikuti aktiviti gereja, dan mengikuti kebaktian Ahad. Dipendekkan cerita, pada masa itu saya menerima tawaran mengajar muzik di Singapore. Saya sangat gembira dan mengucap syukur kepada Tuhan, kerana ini adalah peluang yang sangat baik untuk membentuk masa depan saya. Namun, rencana Tuhan mengatakan sebaliknya. Segala persiapan saya untuk pergi Singapore termasuk membeli tiket penerbangan dan membuat passport menjadi sia-sia apabila sekolah musik di Singapore tersebut memaklumkan bahawa tawaran saya terpaksa ditangguhkan atas sebab berlaku beberapa masalah di pihak mereka. Hati saya hancur kerana saya sudah mempersiapkan segalanya untuk pergi Singapore. Saya terus menyalahkan Tuhan kenapa perkara ini terjadi. Dalam keadaan yang tertekan, dan dalam masa yang sama saya juga perlu mencari kerja baru di Kuching, saya memilih untuk kerja apa-apa sahaja asalkan ada.

Saya tidak lagi turun ke gereja hari Ahad kerana bekerja, bahkan tidak juga terlibat dengan mana2 aktiviti gereja pada masa itu. Walaupun kawan2 saya ada bertanya khabar saya dan mengajak saya datang gereja, saya hanya bagitahu mereka "maaf, saya sibuk bekerja". Hampir setahun saya meninggalkan Tuhan, tetapi Tuhan itu sungguh baik. Sepanjang tempoh tersebut, Tuhan tidak pernah meninggalkan saya. Hari demi hari, bulan demi bulan, hidup saya mula terasa kosong dan tiada tujuan. Hati saya berasa berat sekali, dan saya dipenuhi dengan kerinduan yang sungguh mendalam terhadap Tuhan Yesus. Selepas itu, saya berdoa dan mencari Tuhan, dan saya bertaubat atas perbuatan saya meninggalkan Tuhan.

Tuhan itu baik dan penuh kasih. Dia memberi saya kedamaian dan pengharapan semula. Lalu, saya membuat keputusan untuk tidak lagi meninggalkan Tuhan. Saya memulakan semula kehidupan berdoa saya dan juga mula membaca Firman Tuhan. Saya juga membuat keputusan untuk mencari kerja di mana saya dapat melayani Tuhan, bersekutu dengan saudara dan saudari dalam Kristus, dan datang ke kebaktian Ahad. Puji Tuhan, Dia membuka pintu yang baru bagi saya. Pada 13 April 2025, saya telah dibaptis dan disahkan menjadi anggota Methodist di TMC. Baptisan ini bukan sekadar satu acara bagi saya, tetapi ia bermaksud satu janji saya kepada Tuhan, bahawa saya tidak akan lagi meninggalkan Dia walaupun seberat mana cabaran hidup yang datang.

Saya berharap lewat dari kesaksian saya, nama Tuhan diagungkan dan ditinggikan. Tuhan itu baik dan penuh kasih, dan hanya dari Dia sahaja kita mendapat pengharapan. Saya akan akhiri kesaksian saya dengan Firman Tuhan dari Roma 8:28 yang berkata "Kita tahu sekarang, bahwa Allah turut bekerja dalam segala sesuatu untuk mendatangkan kebaikan bagi mereka yang mengasihi Dia, yaitu bagi mereka yang terpanggil sesuai dengan rencana Allah". Itu sahaja kesaksian dari saya, terima kasih, Tuhan memberkati.

Collin George

Yesus, Harapan Kekal Dalam Hidupku

Shalomm sebelumnya pujian dan pengucapan syukur sebesar-besarnya kepada Tuhan atas kesempatan ini. Nama saya Calvin Ceaser Anak Roslan. Saya dilahirkan pada 12 September 2005 dan merupakan anak pertama daripada tiga orang adik-beradik. Pada Tahun 2015 ketika berusia 9 tahun saya mula di bawa ke gereja dan sejak saat itu saya membesar dalam lingkungan gereja, namun pada ketika itu saya benar-benar tidak memahami konsep hidup dalam Kristus dan hubungan peribadi dengan Tuhan.

Walaupun saya mengenali tentang Tuhan, saya tidak pernah menerima Tuhan kedalam kehidupan saya.

Ketika saya menginjak usia remaja, saya mula menjauhkan diri daripada Tuhan dan pada akhirnya meninggalkan gereja. Saya juga menghadapi kesukaran dalam mengawal emosi dan sering dikuasai oleh sifat amarah. Pada masa yang sama, hidup saya mula kehilangan arah dan tujuan. Saya cuba mencari kebahagiaan melalui perkara-perkara duniawi. Namun, walaupun saya mungkin kelihatan seperti sedang menikmati kehidupan sepanjang 5 tahun itu, jauh di dalam hati saya berasa kosong dan kehilangan pengharapan. Saya tidak tahu arah tujuan hidup saya dan semakin jauh daripada Tuhan.

Detik perubahan dalam hidup saya berlaku apabila saya menghadiri Kebaktian Gabungan Krismas pada tahun 2024. Pada kebaktian tersebut, saya mendengar khutbah yang disampaikan oleh Rev Jabez yang bertajuk “Yesus, Harapan Kekal”. Melalui khutbah tersebut, saya mula memahami tentang siapakah Yesus dan harapan yang dibawa oleh-Nya. Saya mula sedar bahawa Yesus bukan sekadar nama yang saya kenali sejak kecil, tetapi Dia ialah Tuhan dan Juruselamat yang memberikan harapan kepada setiap manusia, termasuk saya.

Melalui pengalaman tersebut, hati saya mula disentuh dan saya mula melihat kembali kehidupan saya. Saya sedar bahawa selama ini saya telah mencari kebahagiaan dan arah hidup di tempat yang salah. Saya juga sedar bahawa walaupun saya pernah menjauhkan diri daripada Tuhan, Tuhan tidak pernah meninggalkan saya. Saya percaya bahawa kebaktian tersebut merupakan cara Tuhan membuka mata saya dan memanggil saya untuk kembali kepada-Nya.

Selepas itu, saya mula kembali menyertai aktiviti-aktiviti gereja seperti Camp Gabungan Muda-Mudi, retreat belia dan pelbagai aktiviti gereja yang lain. Melalui aktiviti-aktiviti tersebut, saya semakin mengenali Tuhan dan memahami dengan lebih mendalam tentang kehidupan dalam Kristus. Saya juga bersyukur kerana Tuhan telah memberikan saya peluang untuk digunakan sebagai alat-Nya, terutamanya melalui anugerah dan kebolehan saya dalam bidang muzik. Saya percaya bahawa setiap bakat yang Tuhan berikan kepada saya bukan hanya untuk kepentingan diri sendiri, tetapi boleh digunakan untuk memuliakan nama Tuhan dan menjadi berkat kepada orang lain.

Selepas kembali kepada Tuhan, saya mula melihat kehidupan dengan pandangan yang berbeza. Saya belajar bahawa kehidupan Kristian bukan bermaksud kita menjadi manusia yang sempurna, tetapi kita terus belajar, bertumbuh dalam iman dan bergantung kepada Tuhan setiap hari. Saya juga mula belajar untuk mengawal emosi, memperbaiki diri dan membuat keputusan yang lebih baik dalam kehidupan. Saya

sedar bahawa hidup tanpa Tuhan boleh menyebabkan seseorang kehilangan arah, tetapi apabila kita kembali kepada Tuhan, Dia mampu memberikan harapan dan tujuan hidup yang baharu.

Perjalanan saya masih belum sempurna kerana saya masih mempunyai kelemahan dan masih banyak perkara yang perlu saya pelajari. Namun, saya percaya bahawa Tuhan sentiasa bekerja dalam hidup saya dan terus membentuk saya menjadi seseorang yang lebih baik. Daripada pengalaman ini, saya belajar bahawa tidak kira sejauh mana kita telah menjauh daripada Tuhan, Dia tetap mampu memanggil kita kembali kepada-Nya. Masa lalu kita tidak menentukan masa depan kita kerana Tuhan mampu mengubah kehidupan seseorang dan menggunakan kelemahan kita untuk menjadi kesaksian tentang kasih karunia-Nya. Hari ini, saya bersyukur kerana Tuhan telah memberikan saya peluang untuk kembali kepada-Nya dan saya percaya bahawa Yesus benar-benar merupakan harapan kekal dalam hidup saya.

Akhir sekali, saya ingin menyampaikan penghargaan dan ucapan terima kasih yang sebesar-besarnya kepada semua orang yang telah menjadi sebahagian daripada perjalanan perubahan hidup saya. Terutamanya kepada ibu saya, Ps Patrick, Lionel, Vanessa, Puan Utie dan Puan Patricia sekeluarga. Saya juga ingin mengucapkan terima kasih kepada kelompok muda-mudi dan belia serta ramai lagi yang telah menerima saya, menyokong saya, membimbing saya, mendoakan saya dan membantu saya dalam perjalanan untuk kembali mendekat kepada Tuhan. Saya amat menghargai setiap sokongan, nasihat, kasih sayang dan dorongan yang telah diberikan kepada saya. Saya percaya bahawa Tuhan telah menggunakan setiap orang ini sebagai alat-Nya untuk membantu saya dalam perjalanan iman saya. Segala kemuliaan dan pujian hanya bagi Tuhan.

Calvin Ceaser

一间活出的「使徒行传29章教会」榜样

感谢神，今年有机会参加由韩国大地教会 (Onnuri Church) 举办的 2026年 1N2 特会。首先，我深深观察到他们的领袖团队拥有一种超越宗派与国籍的国度视野 (Kingdom Mindset)。虽然大地教会属于长老会背景，但这次特会聚集了来自不同国家、不同宗派的教会领袖与信徒。他们无私地分享自己的牧养理念、门训模式与教会实践，并没有强调举办特会所投入的资源与成本。

第二，我看到这间教会对神的使命以及如何成为一间现代「使徒行传式教会」有非常清晰的理解与蓝图。他们对教会的异象、方向与使命有明确而坚定的定位。

我认为，这间充满生命力的教会，其关键并不在于韩国文化背景，而在于领袖们对 神话语的顺服，以及对 圣灵带领的深度依靠。

其中一位青年牧师分享到，现今许多教会都面对青年流失的问题，但大地教会却经历青年复兴，目前约有一万名青年人参与教会生活。这也反映出教会领袖愿意开放、支持并积极推动下一代参与神的使命。

坦白说，这次特会并没有很多“全新的教导”或“新鲜的方法”。然而，最触动我的，是他们对于教会异象与使命的高度清晰。

教会里每一个事工、每一个部门、每一项服事，都朝向同一个共同目标——宣教 (Mission)。

他们教导信徒：我们的第一身份是“宣教士 (Missionary)”，职业身份则是第二身份。

无论我们是教师、工程师、家庭主妇或上班族，我们首先都是被差遣的人。

在过去40年里，大地教会差派了 超过2000位长期海外宣教士，虽然其中有人为主殉道，但他们依然忠心回应神的呼召。

此外，他们每年差派 7000至8000名会友参与短期宣教。教会整体牧养与动员建立在三个核心基础上：

1. 每日灵修 (Quiet Time / QT)
2. 1对1门徒训练 (1:1 Discipleship)
3. 参与小组生活 (Cell Group)

同时配合许多支持性事工，包括：父亲学校、母亲学校、青年职青事工、恢复与医治事工等。

我看见他们非常平衡地实践：
向内扎根信仰——透过 QT、1对1门训、小组群体建立信徒生命；
也同时 向外活出使命——鼓励信徒在真实生活中见证福音、参与宣教、回应神的大使命。

这次特会真的更新了我的眼光，让我重新思考：什么才是一间真正健康、有生命力的教会。

同时，也让我反思牧养工作的重点，不是在于举办越来越多活动，而是在于建立清晰的门徒路径、有效的门训系统，以及健康的门徒倍增模式。对我而言，大地教会确实是一间活生生的「使徒行传29章教会」榜样——

一间真正明白神心意、顺服圣灵带领、扎根神话语、拥有强健属灵群体，并以宣教为核心使命的教会。

笔：孙忠翰

宣教，是教会的心脏

感谢神，让我有机会与教会牧者及同工一同前往韩国，参加由大地教会举办的2026 IN 2 Conference。短短几天的学习，不仅让我看见一间健康教会的发展模式，更让我重新思考教会存在的意义，以及神托付给每一位信徒的大使命。

这次旅程，不只是一次课程的学习，也不仅是一次观摩交流，而是一场属灵生命与教会异象的更新。大会第一天，当我踏入会场时，讲台上的一句话立刻吸引了我的目光：

「宣教是教会的心脏。」

这句话一直停留在我的脑海里。

人的心脏若停止跳动，生命便失去动力；同样地，一间教会若失去了宣教的使命，也会渐渐失去属灵的活力。宣教并非教会众多事工中的其中一项，而是推动整个教会不断向前的生命核心。

当时，我不断思考：大地教会究竟是如何将宣教的异象深植在每一位信徒心中？他们又是如何让宣教从一个口号，成为全教会共同实践的生活方式？

随着几天课程的深入，我逐渐找到了答案。

原来，大地教会在过去四十年里，从最初仅有十二个家庭开始，在神的带领下，一步一步建立起健康教会的根基。他们没有追求快速增长，而是坚持扎实建造信徒的生命，专注于几个核心方向：每日灵修（QT）、一对一门徒训练、小组牧养，以及宣教使命。

在他们看来，这些并不是彼此独立的事工，而是一条完整的门徒培育道路。透过每日亲近神的话语，借着一对一生命陪伴，在小组中彼此牧养，最终把每一位信徒装备成为能够回应宣教使命的门徒。

几天的聚会中，无论是台上的讲员，宣教士，牧者，长老，还是负责接待我们的同工，我都感受到他们对福音发自内心的热爱。他们分享的不只是理论，而是生命真实经历神后的见证。

让我印象最深刻的是，在大地教会，「宣教」不是少数人的负担，而是整个教会共同承担的使命。

许多牧者与领袖都曾被差派到不同国家参与宣教，而教会里的信徒几乎都处在门徒训练的关系中，不是在陪伴别人，就是接受陪伴；不是在装备别人，就是正在被装备。他们相信，每一位基督徒都应该持续成长，也持续帮助别人成长，让福音

透过生命不断传承下去。

因此，他们始终强调：宣教是目标，QT、一对一门训和小组则是实现这个目标的重要途径。

当整个教会拥有一致的方向，所有事工便能够围绕着同一个异象前进，使每一项服侍都成为实践大使命的一部分。

我也深深体会到，当信徒的生命不断被神的话语更新，并透过持续的门训与生命陪伴扎根成长时，圣灵便自由地在教会中运行。教会不再只是聚会的场所，而是真正成为装备门徒、差派门徒、影响社会、回应时代需要的属灵群体。

最令人惊叹的是，大地教会从四十年前仅有十二个家庭开始，如今已发展成为拥有约七万名会友的教会，并持续拓展海内外宣教事工。

然而，他们最宝贵的见证并非人数的增长，而是生命不断倍增、门徒不断倍增，以及宣教使命不断延续。这正是健康教会最真实、最有力的见证。除了课程本身，这次让我最感动的，还有每一位服侍团队成员。

他们的服侍充满谦卑、热情与爱心。有些人是上班族，有些是家庭主妇，也有不少义工，为了接待来自世界各地的与会者，甘愿请假、放下自己的工作和生活，全心投入服侍。从交通安排、翻译、接待，到每一个细微的环节，都让人感受到他们不是在完成一项任务，而是在用生命服侍生命。

他们让我明白，一间真正健康的教会，并不只是拥有完善的制度、丰富的资源或庞大的聚会，而是一群愿意顺服神、彼此相爱、甘心摆上的信徒，共同建立神的国度。

这次 IN2 Conference，再次提醒我，教会存在的目的，不只是为了聚会，而是为了完成主耶稣所托付的大使命。愿我们每一个人都愿意不断被主更新，在神的话语中扎根，在门徒训练中成长，在服侍中学习，也勇敢回应神的呼召，成为神愿意使用的人。

愿我们的生命成为别人的祝福，愿我们的教会成为一间以福音为中心、以门训为根基、以宣教为使命的教会，让更多人在这个世代因着基督得着生命。

愿一切荣耀都归给神！

- 杨官莲

聚焦 • 传承 • 拓疆

感谢牧师带领我们参加2026年韩国IN2 Conference之旅。

这是我第一次踏上韩国这片土地，让我亲身体验他们的文化与生活环境。

韩国给我的第一印象就是整洁，有秩序，无论是城市环境还是公共设施，都让人感受到他们对细节的重视。

在这一周的学习中，我看见他们拥有非常完善的架构和系统。教会特别重视小组事工，也强调小组中的“细胞”必须健康成长。因此他们非常看重一对一门徒栽培和Q.T.(灵修生活)帮助信徒建立与神之间稳固的关系。同时，也透过共同体小组养育训练，使信徒在属灵生命上不断成长，让我印象深刻的是，崇拜结束后，弟兄姐妹都会把握时间，在休息区进行一对一门徒训练和栽培工作。他们的目标十分明确，就是装备每一位信徒成为属灵教练，能够带领和陪伴初信者成长。

此外，他们也十分重视家庭关系。他们设立了推喇奴父亲学校和妈妈学校，因为他们相信：一个家庭的危机，就是教会的危机。健康的家庭才能建立健康的教会。

Onnuri 教会是一间带着宣教使命的教会。在他们的观念里，教会只有两种人：一是正在接受栽培的信徒，二是已经成长并开始带领别人的门徒。信徒经过装备与成长后，就要回应神的呼召，实践“去或差派”“学或教”的使命。他们也强调一个健康的教会必须同时拥有Input 和 Output; Input = 神的话语和敬拜。Output: 国内及海外宣教，以及福音使命的实践。

整个教会都朝着同一个方向前进，同工们拥有共同的目标和异象，齐心实践的大使命，使万民作主的门徒。

愿我们的教会也充满使徒的生命，持续被神使用，同心完成主所托付的大使命。

- 张美芳

向着标杆直跑的短宣之旅

感谢牧师带领我们参加2026年韩国IN2 Confer 感恩神让我有机会参与这次由青团所主办的印尼 Sintang 海外短宣，能够到当地向居民们传扬福音。

坦白说，这次短宣是我经历了许多挣扎之后才决定参加的。当时，无论是在经济方面还是时间安排上，我都有不少顾虑，因此迟迟无法下定决心，只能不断在祷告中把这件事交托给神。直到五月，临近报名截止日期时，我才终于确定要参加这次短宣。

这次的海外短宣跟过去参加的Ulu Julau短宣有所不同。Ulu Julau短宣是由年会主办，三一堂配合参与，因此预算、交通安排、分组以及节目流程等，都由年会统一负责安排。过去的我，只需要带着一颗顺服的心参与其中。

然而，这次 Sintang 短宣却有着不同的挑战。预算、交通安排、组别分配及节目策划，都需要由我们青团负责人亲自接洽与负责，并且必须在出发前完成各项手续。其中一项重要的手续，就是

福音车的出入境许可。因为我们将驾驶一辆福音车作为十四位短宣队员在印尼期间的交通工具，所以必须申请车辆出境及入境许可证。

虽然申请过程中因信息上的误差，导致手续延迟了几天，但感谢神的恩典，我们最终还是在出发前顺利取得福音车的出境许可证，使整个短宣行程能够如期进行。

在这次短宣中，我被安排负责节目组以及担任福音车车手。当知道自己被安排在节目组时，其实心里有些压力，因为除了敬拜赞美以外，我对节目策划和安排几乎没有经验，也觉得自己能够贡献的不多。因此，我非常感恩 Eric 愿意承担带领节目组的责任，策划儿童营及主日学的内容，让整个节目能够顺利完成。

另外，还有一件事让我觉得有些惭愧。这次短宣的福音车车手原本是由Pastor Raymond和我负责。然而，在整个短宣期间，除了刚进入印尼时的一小段路程，以及回程从边境回到古晋的路程以外，我几乎没有机会驾驶福音车。

原因是印尼当地的道路相对狭窄，福音车只能勉强通行。当我们刚进入印尼不久，负责带路的 Rev. Rudi 便在途中停下车，提议由他来驾驶福音车载送我们。当时我心想，他们毕竟是当地人，对路况更加熟悉，便欣然答应。没想到，那竟然成为我在印尼最后一次驾驶福音车。

这次短宣的事工包括儿童营、青少年团契、家庭探访、主日学以及主日崇拜，而我想特别分享儿童营和家庭探访这两个部分。

在儿童营中，我主要负责带领敬拜赞美。虽然这不是我第一次带领马来文诗歌，但想到印尼文和马来文在一些用词和发音上仍有差异，因此内心还是相当紧张。感谢神，每一天的敬拜赞美都能够顺利进行。从一开始的紧张，到后来越来越平静，我的心也渐渐充满平安与喜乐。

回想过去参加 Ulu Julau 短宣时，当我被安排参与儿童营服事，心中其实充满了不满和抱怨。但如今再回头看，我才发现，原来神早已在那时候开始预备我的心，让我一步一步学习服事，也学习喜乐地摆上自己。

至于家庭探访，则是我过去从未参与过的服事。因此，无论是礼物的预备，还是探访时该如何与人交流，我都毫无经验。

在探访过程中，我也看见了印尼居民的生活，与我原本想象的有些不同。每个家庭的背景都不一样，大多数人的房子空间有限，只能勉强容纳我们十六个人，有些家庭甚至无法让所有人同时进入屋内。

此外，当地天气十分炎热。当我们看见一些家庭愿意招待我们喝水时，我已经觉得这是非常热情且珍贵的款待了；更有一些家庭，还特地拿出自己亲手制作的糕点（kuih）招待我们。

或许这些看似只是微不足道的小事，但当我尝试站在他们的角度去思考时，我深深感受到，他们虽然拥有的不多，却仍然愿意把最好的拿出来招待我们。这份真诚与热情，让我十分感动。

最后，我想分享的，是我认为这次短宣最重要的一部分——每天的灵修时光。

透过每天的灵修分享，我们不仅回顾了儿童营、家庭探访等服事，更重要的是，我们看见了 Rev. Rudi 和 Sharon 宣教士一家对我们的接待、陪伴与付出。

若不是他们一路上的帮助，我们这趟短宣绝不会如此顺利。他们不仅驾驶福音车接送我们，无论是家庭探访、购买礼物，还是采购食材，都给予我们极大的帮助，使整个短宣行程轻省许多。

我们诚心感谢他们甘心乐意的摆上，也愿神继续大大赐福他们一家，坚固他们在宣教工场上的服事。

同时，灵修时光也让我们彼此见证每位队员的成长与付出。无论我们的服事看起来是大还是小，我相信，只要是为了神而献上的，神都必悦纳。

回顾这趟短宣旅程，我最大的收获，并不是看见自己做了多少，而是更加看见自己的不足。无论是在节目策划、安排，还是福音车车手的职责上，我都觉得自己没有尽上应有的责任。

然而，我感谢神，因为祂藉着这次 Sintang 短宣，再次提醒我腓立比书 3:13-14 所说的话：「弟兄们，我不是以为自己已经得着了；我只有一件事，就是忘记背后，努力面前的，向着标杆直跑，要得神在基督耶稣里从上面召我来得的奖赏。」

这段经文再次提醒我，不要停留在过去的经历，也不要满足于过去所拥有的一切。无论过去曾有怎样的成就，或经历过多少美好的服事，都应当忘记背后，继续努力向前，向着神所设立的标杆奔跑，直到得着神在基督耶稣里为我们预备的奖赏。

愿我能够继续靠着主的恩典，忠心奔跑这条天路，直等到主耶稣再来。

一切荣耀都归给我们在天上的父，阿们。

- 池德煌

24 小时的 HOTLINE

在我读书的那些年里，每逢考试前，我都会向上帝祷告，把自己的紧张、不安和努力一同交托在祂手中。有时我甚至抱着课本，一边祷告一边睡着。那时我的祷告很单纯，只是对上帝说：“主啊，求你帮助我。我今晚读的明天要考哦，没有读的不要考哦！”

常常祷告还没结束，我就已经沉沉睡过去。第二天醒来，我会带着不好意思，内疚的对上帝说：“对不起，昨晚祷告的时候睡着了。”不知道你们有这样的经历吗？求主怜悯我。

回头看才发现，从小学到大学，上帝始终与我同行。即使我的信心软弱、我的祷告不完全，祂仍然没有离弃我。每当我需要祂的时候，祂总是安静地陪伴着我，用祂的方式扶持我、引导我。祂也早已为我安排好事业，只是当时的我连自己该选择什么科目都不知道。感恩上帝一路的同在与保守，让我真实地经历到：祂是一位信实、陪伴人的主。

老实说，我很常并不觉得上帝与我同在，也没有常常真实地感恩祂。我的祷告生活其实很不稳定，很多时候不够努力，常常是“有需要才祷告”，就好像生病了才去看医生一样。

但在我慢慢成长、开始经历所谓的人生之后，我才真正体会到——原来祂真的在听我的祷告。其中一个很重要的经历，就是在人生大事上，在选择伴侣这件事上。当时我很认真地上帝祷告，求祂赐给我一位先生，一个家。不久后，我真的经历了上帝的回应。感恩，我的“黑马王子”真的出现了。只是后来我才发现一件事——当初祷告的时候，我好像没有跟上帝说清楚，我希望那一位他是“白马王子”。

我对上帝其实亏欠很多，有事情才会找祂，真的是“无事不登三宝殿”。直到 2020 年 9 月，因为我大儿子生病，我才开始常常祷告。我学习把每件事情都祷告交托给祂。那时我才真正体会到，之前牧师所说的——我们不可以对上帝抱着理所当然的想法。于是，我开始学习祷告。

2023 年，我第一次听到 RPG 祷告。听到前任主席的解释后，我的第一个反应是：不要叫我参与！要我在别人面前祷告？不可能！天哪，我不会啦。

当晚被分到 Yuki 一组，当晚就开了群组，心里想糟糕，上了海盗船，现在你问我的话，我会回答

你说我爱上了海盗船。

现在我站在这里是要感谢主，感谢 Yuki 姐妹。你带领我们这一组每个星期三晚上一起祷告一起数算主的恩典、一起欢笑，也一起流泪。我们很珍惜一起祷告的时光，我能感受到姐妹们的爱，更重要的是 - 我感受到祂对我们的爱。我们谦卑的祷告，放下我们的骄傲，我们将难题交托给我们在天上的阿爸天父。从以前不敢在别人面前祷告，到现在可以为别人祷告，我是自己都不敢相信。从一开始祷告时，我提心吊胆，甚至能听见自己的心跳，到现在，我已经开始享受为每一位需要代祷的人祷告。每一次的 RPG 祷告都是我学习祷告的地方，我是一位的实习生，还在努力学习。

2026 年是我们的第四年，回头看每个星期三晚上我们五位姐妹都很期待。除了星期三晚上的祷告，我们各自会在需要的时候在群组里写上我们需要代祷的事件。这样组员就可以为我们祷告。

祷告，也渐渐成为我为孩子们常做的一件事。当我和孩子们有摩擦时，我会牵着他们的手一起祷告，我们一起认罪祷告。每天早上小儿子会要求我们在他还没有踏入学校之前为他祷告，每天晚上睡觉前，我他也会要求我们跟他一起祷告。他自己也会简单的祷告，很喜欢他那单纯的祷告：

God, I pray that no rain tomorrow because I got an outing. I love you, God. In Jesus name I pray, amen.

Dear God, May I please have a toy? Please let my mum buy one for me. Thank You for loving me. In Jesus' name I pray, Amen.

在此，我也要分享，祷告的力量真的很棒，神医治了我的头痛。

去年从家乡回来古晋的半路，我突然头很痛，但我的先生已经开车开了很久，很累了，于是叫我来驾驶。那时我真的头很痛，认识我的人都知道我常常头痛。当下我心里想：试试看祷告吧。以当时的情况（我的视线已经不太对了），我知道一两分钟后头痛一定会变得很严重。我恳切地上帝祷告，求祂医治我。你们猜猜，我得医治了吗？真的不痛了！真的很奇妙！那一刻的我，真的吓到说不出话来。我继续驾车，一边和祂聊天。当时的我想如果没有 RPG 祷告，我应该不会为着我的头痛向上帝祷告医治我。

感谢天父透过RPG祷告让我学习到很多很多。我们要靠着祷告将我们的忧虑交托给祂。RPG祷告教我们彼此的鼓励，彼此的分享。

在此要感谢 Yuki 姐妹及赛娟姐妹，微虹姐妹和美芳姐妹愿意听我不完美的祷告，给我机会学习祷告。

还记得前几个月，我先生在工地经历了一件非常危险的事件。那一刻的我感到极度无助、害怕，也不知所措。我只能来到上帝面前祷告，恳求上帝与他同在，恳求祂亲自保护他的平安。

当我祷告完后，我立刻在RPG群组中请祷告伙伴们为我先生代祷。姐妹们同心合一的祷告，让我的心渐渐得着平安。感恩的是，当我听完其中一位姐妹的祷告后，同时就收到了我先生的讯息，告诉我他们正前往警察局处理事情。这是偶然吗？不是的。我们深深相信，这是上帝垂听了我们的祷告。透过RPG的祷告，我们五位姐妹一起经历了神的带领与看顾。

在此，我也鼓励大家多多祷告。祂真的垂听了我们的祷告。虽然祂的时间、祂的计划我未必明白

，但我知道，祂始终掌权。

祷告是一件非常简单而轻松的事。无论在什么地方、任何时间（24 hours hotline），我们都可以来到神面前祷告，为自己祷告，也为他人代祷。不需要华丽的场地，也没有时间的限制。祷告，是神赐给我们何等美好的一份礼物。

19岁前的我，祷告多半是为着学业，29岁前的我，祷告围绕着东马团契的服事、事业和婚姻。39岁前的我，生命好像进入一段平稳期，觉得没有什么特别的事情发生。

而现在的我，经历了许多苦难与挑战，却也在这些过程中学会了，不再只为自己祷告，而是开始为有需要的人祷告。

回头看，我发现神在每一个阶段都在塑造我。祂不仅回应我的祷告，也一步一步教导我，如何用祷告去承载别人、陪伴别人。

上帝，谢谢你没有放弃我，谢谢你爱我。我要一生一世跟随祂的脚步和话语。

- 神的儿女

走出舒适圈，靠主传福音

我会想参加Xee是因为我想要帮助人。我希望多学习一项传福音的技能，借此带领人认识耶稣，把耶稣带给他们。因为我认为如果人生仅仅追求名利、成功，或者只顾享受和赚钱，虽然这些我都喜欢，但总觉得缺少了更大的意义。相比之下，追求上帝、遵行祂的旨意，并且帮助别人，这意义更加深远。因此，我渴望传福音，让人们得着美好的永恒归宿，不必永远在火湖里受苦，而是能在天堂里永远享受。

这也让我想起华福大会中那些美好的见证：许多人因着上帝的爱，离开家乡，前往危险之地，甚至来到战争前线，向士兵或难民传扬福音。

其实，传福音的挑战不在于技巧本身，而在于如何踏出第一步，也就是离开自己的舒适圈。安排时间去上课并不难，但若要做到十次以上的接触活动，并不断寻找传福音的对象，那就确实很有挑战性。你需要不断配合大家的时间，调整自己的日程；还要做充分的预备，甚至事后进行复盘。

分享“现代三福”过程中，你会遇到各种各样的人和问题，需要求上帝赐下当说的智慧话语，也

要学习如何应对不同的提问和回应。我本身不是生意人，也没有直销经验，所以这方面对我来说是个人的挑战。但我相信，靠着上帝，凡事都能。

此外，传福音之后也不能把对方丢下不管。我们还要继续关心他们、照顾和带领他们。因为大使命是要“使万民作门徒”，而不是让他们自生自灭。至少，我们也应当教导他们基本的读经和祷告，关心他们的需要，并带领他们来到教会。

只要你拥有足够的练习，传福音肯定不成问题。

因此，我鼓励大家来参与Xee课程。无论你是否已经学过传福音的技巧，比如我自己已经会“四个属灵定律”，或者你学过“三福”、“福音桥”等，我都鼓励你来参加。因为Xee课程可能会讲解得更仔细，使大家有更明确的得救确据，至少能让听福音的人清楚明白什么是“救恩”

- 笔者：黄可颂

倾听、尊重与靠圣灵

Xee是一套装备基督徒、使他们更有信心，并能完整地分享救恩福音的课程。在学习过程中，我学到了四点：倾听多于说教，尊重别人的选择，不争论、不强迫，并依靠圣灵的工作，而不是依靠人的技巧。

人人都有责任分享自己的信仰，正如彼得前书三:15所说：“有人问你们心中盼望的缘由，就要常作准备，以温柔、敬畏的心回答各人。”

笔者：林琼

不再沉默 从不敢开口到勇敢邀请

我来参加Xee课程，是为了跨出我人生中重要的一步，因为过去我从未向亲戚朋友们分享福音，也未曾与他们谈论信仰的事。最大的挑战在于，我不知道该如何邀请他们来聆听福音。Xee课程提供了完整的教材，不仅教导我们如何开口传讲福音，也帮助我们胜过内心的恐惧与克服心理上

的障碍。

在此，我诚心邀请主内的弟兄姐妹们，与我一同踏出这一步，一起将耶稣基督的大爱与救恩传扬出去。

笔者：沈武顺

Xee 课程 让我品尝到分享福音的喜乐

2025年6月，在和翠青老师的谈话中，我得知Xee课程。我想这是一个很好的机会训练我自己去和身边的人传福音，就报名参与了这个课程。当时我的脑海里就想着《马太福音》二十八章19节所说的“你们要去，使万民作我的门徒”。这一章经节是神所托付我们的使命。我想，我身边有好多还没接受福音的人，包括家人、朋友，甚至不相识的人，他们都应该要有机会听到福音。神那么爱我，我有什么理由不去回应神，把这份爱传给身边的人呢？

在参与Xee课程中，我认为最大的挑战是邀请非信徒成为分享福音的对象。因为是非信徒的原因，或者是本身已经有其他信仰，他们都会拒绝我们的邀请。这样我们就会失去和他们分享福音的机会。但是，面对这个挑战，我的内心是无所畏惧的，因为就像《马太福音》十九章26节说的“在人这是不能的，在神凡事都能”，唯有借着祷告可以改变一个人的心。

我很感恩能顺利的完成这次的Xee课程。我在Xee课程的得着是分享福音的技巧。在还没参与Xee课程之前，我不知道要怎么和人分享福音，或者是怎么开始和人传讲福音。Xee课程的教材对我来说非常有用，教材里有趣的故事内容和圣经经节让我比较容易把福音传达给对象。

最后，我想邀请弟兄姐妹们参与这非常有意义的Xee课程，成为神恩典的管道，把福音传给每一个人。

耶稣曾说：“信我的人，从他腹中要流出活水的江河来”《约翰福音》七章38节。传福音是基督徒生命中自然溢出的恩典。当你自己被神的爱充满时，你自然会想要将这份平安与盼望分享给人。分享出去是一件自然而然、发自内心的快乐事。只要保持内心的真诚与爱，以柔和谦卑的姿态去关怀他人，传播福音的过程就会像流水一样轻盈、自然且充满力量。

笔者：贝倩妮

爸爸教会了我 - 爱

他教会我人生中最重要的一個字，就是“爱”，就如《约翰福音》3:16 说：“神爱世人，甚至将他的独生子赐给他们，叫一切信他的，不至灭亡，反得永生。”

神的爱不是感觉而已，而是行动。祂为了我们的罪，赐下祂唯一的独生子耶稣，为我们舍命，使我们得着永生。这是一种完全的、牺牲的、无条件的爱。

今天我真的很幸福，因为我有天上的阿爸天父，也有地上的爸爸。地上的爸爸用他有限的方式爱我，而天父用永恒的爱爱我。

我要常常为我的爸爸祷告，因为我的爸爸不是一位基督徒。但愿有一天，他能亲自认识这位爱他的天父。因为我相信，那位教我什么是“爱”的爸爸，也一定会被神的爱触摸。感谢神，让我活在这样的爱里。

爸爸教会了我 - 原谅

在我的生命中，爸爸一直是我学习的榜样。

在他身上，我看到什么是原谅。他常常对我说：“多一个朋友好过多一个敌人。”这句话看似简单，却包含了他的态度。

自从我懂事以来，他总是静静承受，从不埋怨，也不为自己辩解。他不喜欢和别人争吵，即使被误解，也只是选择沉默。他不是软弱，而是选择宽容；不是没有感受，而是愿意放下。他甚至会默默为对方祝福。

他也常常叮嘱我们，一定要尊重长辈，凡事以和为贵。

正如马可福音 11:25 说：“你们站着祷告的时候，若想起有人得罪你们，就当饶恕他，好叫你们在天上的父也饶恕你们的过犯。”

爸爸没有用很多大道理教导我，却用行动告诉我，什么是真正的饶恕与爱。他的沉默里有力量，他的宽容里有信心。

因为他，我学会了放下；因为他，我更明白什么是基督徒的生命见证。

亲爱的阿爸天父谢谢你爱我，我要为着我爸爸带到你跟前，我要为着我爸爸来祷告。

父啊，你要保护他每天的生活让他能感受到你对

他的爱。让他在家中行走的每一步都是你牵着他一起走。

父啊，恳求你圣灵在他身上动工，你触摸他内心的需要，透过你的话语来安慰他。

父啊，我也要为着他的健康交托在你圣手当中因为你创造了我们，你知道我们身体的每个部分。

我就这么简单祷告奉耶稣基督圣胜名求的，阿门

以下是我要对我爸爸说的话也是一直藏在我心里的话：

小时候的我，对你没有太多深刻的印象，因为你总是在外地奔波，为了我们的一日三餐，辛苦打拼。你很少在家，但我知道，那不是因为你不爱我们，而是因为你把对家的爱，藏进了沉默的辛劳里。你是一位负责任的爸爸，从来不让我们挨饿、不让我们缺衣少穿。你担心我们的成长，关心我们的健康，在意我们的品格和学业——你或许不善表达，却用行动为我们铺了一条安稳的路。讲到健康，我记得有一次你从外地做工回来我生病了。那个晚上的情景，至今仍深深印在我脑海里。你那张严肃、凶巴巴的脸让我害怕，看到你骂妈妈，我很不喜欢你那样的样子。那一刻，我觉得你很坏，为什么你要骂妈妈？你是不是不爱她？深夜里，我看到妈妈一个人默默流泪，我好心疼。那时候的我，真的非常不喜欢你。可是现在，我自己也做了妈妈。我终于明白了，原来你那些严厉的言语和看似冷漠的态度，背后藏着的，是沉甸甸的爱和深深的焦虑。你担心我，心疼我，却不知道该怎么表达得温柔。爸爸，对不起，小时候的我不懂你。如今我终于明白，爱有时候并不温柔，却始终不离不弃。爸爸，谢谢你对我的爱。爸爸，我爱你。

当我渐渐长大，才发现你其实非常爱妈妈。妈妈生日时，你还会特地去买蛋糕为她庆祝。

在我的记忆中没有很多与你一起的画面可是我小时候的成长当中记得如果你出外地回来我就有好喝的horlick，好吃的鸡肉因为妈妈说爸爸在外地做工很辛苦要补一补。我也记得小时候我们家还没有电流的画面：在炎热的夜晚爸爸你就会拿着硬纸片帮我乘凉，那时候的我只享受着那一阵阵凉风却没有在乎爸爸你的手会不会酸疼，肩会不会痛？当了人母后才知道那时你的手是如此的酸疼，我很感恩有你。原来那些看似平凡的举动，都是无声的爱。原来你的方式，是不说话地守护，是默默地撑起整个家你爱的言语是静静付出，你不用言语来让我们知道。

在此，我要对你说声，爸爸，你真的很伟大，辛苦你了，我爱你。

慢慢地，我长大了，走进校园。我的求学路上，你没有太多的陪伴，可是你在我第一次拿着成绩单找你签名时说的一句话，却深深地刻在我心里。你说：“阿妹哦，记得要努力读书，你所读的，都是属于你自己不是爸爸的，是你的未来。”多年后，我把这句话原封不动地传给了我的孩子们。他们说：“这是外公说的。”这不仅是你说的，更是你深埋心中的期望与爱。不善言辞的你，总把爱藏得很深。还记得我飞往槟城求学时，你悄悄在我的背包里放了一张纸条。那是我第一次真正感受到你对我的牵挂，担心与关心。那一刻我才明白：原来爸爸是爱我的。对不起，爸爸。我曾经以为你不在意、不关心我，直到后来才懂得，你的爱一直都在，只是用你自己的方式表达。记得大学二年级那年，妈妈忽然问我念的是什么科系，我当时感到奇怪。后来才知道，是你托妈妈问的。原来，你一直默默地关心着我的学习与方向。你从没给我压力，从不要求我走哪一条路，却给了我自由追梦的空间。感恩上帝，为我安排了一个与你有关的科系，也让我今天多了一个和你谈话的共同话题。我想对你说：我今天所取得的一切，离不开你默默的教导，鼓励和支持。我的成就也是爸爸你的成就，这些都凝聚着你的辛劳和默默的付出。没有你，就没有今天的我。谢谢你，爸爸！

当我完成学业后，你和妈妈就开始担心我的婚姻。你从未亲口问过我有没有男朋友，但我知道，你在私下里默默关注着我的感情生活。你不善表达，却会透过妈妈打听我有没有对象，是不是有喜欢的人。直到我第一次带男朋友回家的那一天，你还是一如既往地安静，不多说话。你只是坐在客厅，默默地看着我们，没有表情，却在认真听。我知道，那一刻你心里有千言万语，只是不习惯表达。你或许在打量他，也在默默评估这个男

孩是否能照顾好你的女儿。但你没有质问、没有干涉，只是在沉默中表达你的尊重和信任。后来，妈妈告诉我，其实你私底下问了很多关于他的事。你担心我被骗、担心我受委屈，却还是选择相信我的决定。你用沉默的方式，把父亲的守护与祝福都藏在了心里。爸爸，谢谢你。谢谢你那份看似冷静却炽热的关心，谢谢你默默守护我人生中每一个重要的阶段。

爸爸，你对我们的爱与牵挂，从来没有减少，只有越来越多。虽然我们都已经成家立业了，但在你心中，我们依然是你放心不下的孩子。你总是默默地担心我们的生活、我们的工作、我们的家庭——几乎是我们的一切。你总是体谅我们，常常对我们说：“不用回来了啦，你们工作忙。”可我知道，其实你是想念我们的，只是你不说出口。每一次的相聚，我都特别珍惜。从前的我，不懂你、不理解你，有时候甚至不愿与你相处所以在申请大学时就选择了很遥远的槟城。自从我身为母亲后，我明白了你之前的感受。如今的我非常期待回乡，渴望和你一起坐在老屋前，聊一聊生活，说一说家常。最近，我总是偷偷地拍你，也鼓起勇气与你合照-我想留下与你的点点滴滴，因为这是我与你最珍贵的回忆。你，早已不是我记忆中那个严厉的父亲，而是我心中最深爱的爸爸。

爸爸，对不起。请原谅曾经那个不懂事的我让你生气和担心。谢谢你一直默默地包容与等待，直到我学会了真正地理解你、亲近你。感恩有你。我希望我有更多的时间来陪伴着你，我会将你所对我说的话藏在心里。

爸爸，上帝爱你，我也爱你。我会天天为你祷告将我对你的思念化为祷告。

- 神的女儿。6.2025

跨过世代的爱神让我重新学习爱的功课

今年五月份，我们一家人怀着期待的心，参加了由三一家主日学、少年团契和成人团契联合举办的三天两夜生活营，主题《跨过世代的爱》。

报名之后，我们一家人就开始为这次营会祷告，求神预备我们的心，也带领整个营会，让每一位参加的人都能经历祂的爱与同在。我也特别期待这次营会，因为除了渴望再次经历神，我非常期待看见海边。我一直非常喜欢大自然 - 蓝天，白云，海水，海浪声，植物，每当望着辽阔的大海，总让我赞叹神创造的奇妙，也让我的心再次安静

在祂面前。

如我所愿，第二天清晨，我终于看见了久违的海边日出。当太阳缓缓从海平面升起，金色的光芒洒满整个海面，那一刻，我静静地站在那里，心中充满感恩与赞叹。我不禁向神祷告：「神啊！祢的创造真的太美了！」圣经说：「诸天述说神的荣耀；穹苍传扬祂的手段。」（诗篇 19:1）

这次营会，神给我的功课，并不是透过一堂信息，也不是透过一场活动，而是透过我的小子。

由于他还不能长时间安静地坐着听信息，因此营会的大部分时间，我都陪伴着他，陪他走、陪他说话、陪他玩。我因此错过了很多自己很想参与的聚会和活动。坦白说，有几次我真的感到很疲惫，也很失落。我看着别人能够专心敬拜、坐着听牧师证道，而自己却只能不断照顾孩子，心里不禁问神：「主啊，为什么会这样？」

就在我快要崩溃的时候，神轻轻地对我说：「多多爱他，他需要你。」短短一句话，却深深触动我的心。

神让我明白，我一直期待在营会中领受更多，却没有发现，原来祂已经把属于我的信息放在孩子身上。原来，我的服事不是离开孩子，而是在孩子身边；我的敬拜，不只是坐在会堂里唱诗，更是在疲惫中仍然选择去爱、去陪伴、去接纳神所托付给我的孩子。透过这几天的相处，神让我重新认识我的小孩子。他或许比其他孩子需要更多的陪伴、更多的耐心，但他不是我的重担，而是神赐给我的产业，是神所深爱的孩子。

虽然我错过了一些活动，却没有错过神要给我的恩典。我反而得着了一段与小儿子相处的宝贵时光，也学习用基督的爱去爱他。

感谢神，借着这次营会，不仅更新了我的生命，也更新了我身为母亲的心。我曾经以为，自己已经有足够的爱，也有足够的耐心去陪伴孩子。然而，这几天的营会却让我看见自己的有限。当疲惫、挫折和无助一次次涌上心头时，我才发现，原来靠自己，我并没有想象中那么坚强，也没有想象中那么有耐心。

我明白了，神不是要我靠自己的力量去爱，而是要我先投靠祂，从祂那里支取爱与力量。当我愿意来到主面前，承认自己的有限，祂就用祂的爱充满我，也赐给我继续陪伴孩子的耐心和恩典。

爱其实很简单，就如陪伴就是最好的爱的方式。

陪伴，是亲情最温暖的方式，也是最长久的爱。愿我每天都学习用主耶稣的眼光看我的孩子，用祂的耐心陪伴他，用祂的爱拥抱他。也愿我常常记得，不是因为我有足够的爱，所以能够爱；而是因为我先被基督所爱，所以才能继续去爱。

「跨过世代的爱」，不只是长辈关心晚辈、父母陪伴孩子，更是天父先爱我们，使我们能够把这份爱继续传递给下一代。当我们愿意活出基督的爱，爱就会一代一代地延续下去。

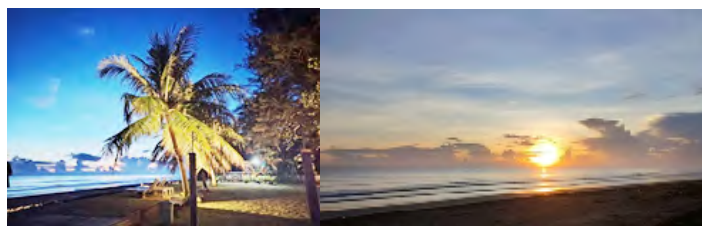
离开大学生活后，我已经很久没有参加生活营了。这次营会，也让我回想起多年前参与筹办福音营的日子。为了让一群未信主的少年人有机会认识主，我们从槟城驾车到金马伦寻找合适的营地

，一起策划节目、一起欢笑，一起流泪，安排流程等等。我们也为了营会经费的需要，我们学习禁食祷告，凭着信心仰望神。后来我们亲眼看见，神的供应从不缺乏，祂赐给我们的经费足足有余，超过我们所求所想。每一步，都印证了祂信实的带领。

回首那段服事的日子，我深深体会，每一步都有神的带领与供应，只要我们愿意摆上自己，祂必亲自引导前面的道路。多多祷告，就多多得着力量；因为祂聆听每一位孩子的声音，也看顾每一颗愿意服事的心。

最后，我要衷心感谢每一位负责人、讲员和服事同工。谢谢你们默默地付出时间、心力和祷告，让我们一家人能够经历一场充满恩典的营会。愿神亲自纪念你们的劳苦，坚固你们手所做的工。愿耶和華祝福满满！耶稣爱你，爱他，也爱我。愿我们常在主的爱中同行，彼此扶持，活出爱的见证。

「我们爱，因为神先爱我们。」(约翰一书 4:19)

等待中。。。

嗨！我是上帝创造的太阳公公

相思豆

喜欢这个环节：
营会留下的痕迹-爱心（营员的手印）

文：神的女儿（25.7.2026）

GB Sunday见证分享

牧师、传道、长辈、弟兄姐妹们，主里平安。我是沈紫萱，今年16岁，来自女少年军 Pioneers 组。由于我的父母在男少年军里服侍，我从小每个星期六下午都会跟着他们一起去。

有一天，那时我才三、四岁，什么都不太懂，我看到很多穿着蓝色制服的少年人在操步，我就目不转睛地看着他们。于是我就跟爸爸说：“爸爸，我也要去操步！”但因为男少年军没有收女生，爸爸就告诉我，要等到六岁才能加入女少年军。

到了六岁那年，我非常兴奋，因为终于可以加入女少年军了。在女少年军里，我学到了很多，例如圣经故事、手工，还有操步。可是到了七岁年中的时候，我开始不太喜欢去女少年军，因为我没有朋友。可能也不会开口说要什么，所以没有参与感。所以我停了一段时间。那时没有想要不要回去，因为星期六没做什么在家也是挺好的。

就在这几个月里，我认识了两位比我小的姐妹俩，他们是我爸爸朋友的女儿，他们的妈妈跟我说她们很想参加女少年军。虽然我一开始还是有点抗拒回去，但在她们父母的鼓励下，也不想他们一直叫我去，所以我决定陪她们一起回去。感谢神，从那时候到现在，我们三个人都一直在女少年军里成长。如果当初没有回去，我觉得今天我应该没办法站在台上，也没有交到很多朋友，也不会学到在女少年军教的东西，例如读圣经和筹备生日会。

今年已经是我在女少年军的第十年了，神没有放弃过我。十年前也就是六岁时，我觉得我还是一个懵懵懂懂的女孩，很喜欢问奇奇怪怪的问题。虽然说现在还是很喜欢问问题，但是我记得今天的我会比之前更愿意服侍神，服侍人，也更愿意听从指令和学习如何领导别人。

我记得去年的青少年人联合营会（恩典的浪潮）每个人都有一本书有好签名，给Captain Esther签的时候，她在下面写着你就是你，你是特别的。

这句话让我明白做人不一定要完美，但是总有一天有一个领域一定是你可以展现自己。

在女少年军，我们可以学到很多在学校没有教的东西，也有很多活动好参与。例如营会，学习如何制作手工，操步，烘焙，圣经课程等等。这些活动都是关于女少年军的四个方面，那就是智，体，灵，群。这些方面可以给我们拿到徽章，让我们得到应得的奖赏。

我非常感恩在女少年军所学到的一切，也感谢每一位教导我们的军官，让我们有机会学习和成长。未来，我也希望自己能够继续在女少年军里更多地服侍。最后，我想邀请所有六岁到二十一岁的女生加入我们的女少年军，让我们一起建立一个充满爱与成长的大家庭。

谢谢大家。

- 沈紫萱

等了一年，终于不再退缩

我很少传福音。其中一个原因是我不会传福音。其实，我是想了一年才报名参加这个Xee课程。前年招生时，我一开始想报名，但后来因为生活忙碌而放弃了，加上心里害怕、没有勇气。

去年招生时，我又在犹豫。最终，我还是决定报名，因为如果非要等到有空或不再害怕才报名，那可能永远都等不到。我也很想向我还未信主的家人传福音，很希望他们可以信主。

最大的挑战是我是一个很安静、没口才、缺乏自信的人，所以要向人传讲福音是蛮难的。我的得着是可以使用Xee方法向人传福音。出队时，我也和队友一起向几位家人和朋友传了福音。因此，我想鼓励大家：如果你还不会传福音，欢迎参加Xee课程来学习；即使你已经会了，也能多掌握一种传福音的方式。

笔者：刘靓宏

蒙福的义工

一年前得知第十届世界华人福音会议（华福）要在古晋举行，也在招募义工，心中激动不已，难得的机会在眼前，于是迫不及待填写表格申请成为义工。感谢神让我申请通过，有机会成为第十届华福义工。

两次线上义工培训到实体培训，还是不清楚要负责什么工作，只知道被安排在餐厅组，还天真以为是轻松的工作。组长召集我们的时候说还要负责会后疏散时维持秩序等等。共有40辆旅游巴士，分别载1770多参与者回4间酒店，这么大的工程，真的难于以想像场面的混乱（还听闻上一个会议疏散直到凌晨）

。感谢主，第一天大概用1个小时多把所有的参与者平安的送回酒店休息，荣耀归与主。

我们义工们都来自不同地区的教会，美里，民都鲁，诗巫等。未到大会我们都不认识彼此，但我们同心的做一件事就是来服事从世界各地而来的牧者，教会领袖，宣教士等，这次大会让我真实看到在神国里的合一。

这五天的服事，早出晚归，身体疲惫不堪，因为要久站而脚痛，但是心是喜乐的。看到牧者们放下牧师光环，成为榜样，在不同岗位成为义工谦卑服事，非常感动。正如约翰福音13：14 我是你们的主，你们的夫子，尚且洗你们的脚，你们也当彼此洗脚。

上帝喂饱我肉体的需要，祂借着讲员的生命见证激励我，开扩眼界，讲员的分享喂养我灵里的需要。大会为了感谢义工这五天的辛劳而赠送数本书祝福我们，真是蒙福的服事。

“时代聆听，与神共创”是这次会议的主题。这时代资讯爆炸，资源富足，AI崛起，人们追求快，准，高效率。世界的声音在搅扰我们，使我们失去专心聆听。愿我们（属神的子民）听见上帝的声音，同心合一，把握时机，在这时代与神同心，同创神的国度，把福音广传。

-林怡晖

1 TO 1 DISCIPLE GRADUATION 一对一门徒培训结业礼

12 JULY 2026

Distributed By: Trinity Methodist Church, Kuching
Published By: Board of Christian Literature, Sarawak Chinese Annual Conference, The Methodist Church in Malaysia